

Szalézi Értesítő

2017/4

SZALIM
EGY CSEPP MÉZZEL

Szalézi Család
ADMA

Interjú
EMMANUEL

Összefoglaló
ZARÁNDOKLAT
SZALÉZI SZENT FERENC
NYOMÁBAN

SZALIM

Zsigmond Iringó

Egy csepp mézzel

November harmadika van, délután három óra. Az őszi szünet utolsó hétköznapja. Vajon történik valami a Máriaremete-Hidegkúti Ökumenikus Általános Iskolában? Miért történne – kérdezhetnéd –, hiszen szünet van, de bizony tévedsz. A pesthidegkúti animátorokkal, kisanimátorokkal és segítőkkel hetek óta ezt az időpontot várjuk, hogy szerte az országból megérkezzenek a hozzánk hasonló vidám fiatalok a Szalézi Animátortalálkozóra. Sorra jönnek, és fél hatkor Ewa nővér fergeteges beszédével meg is nyitja a rendezvényt. Ezután a szaléziak három jelöltje, Baranya Bence, Tóth Domonkos és Berkecz Szabolcs által szervezett lelkiest következik. A szeretet három formájáról van szó, Isten, a felebarátaink és önmagunk szeretetéről, majd egy rendkívül mély szentségimádáson vehetünk részt. Claudius atya „Jóéjszakát”-ja után mindenki nyugovóra tér, mert másnap hosszú nap vár ránk.

Reggel 140 féle ébresztő szólal meg az ÖKU emeletén. Van, akié korábban, van, akié kevésbé korán, de későn senkié sem, mert szombaton, ami hét előtt van, az biztos, hogy nem késő... A hétkor kezdődő szentmisén, amit Andrásfalvy János atya celebrál, már mindenki ott van. A reggelivel betelve alig várjuk a formációkat. Az elméleti képzés témája nem más, mint a szalézi pedagógia két pillére: az észszerűség, melyről a nagyoknak Ábrahám Béla atya, a fiatalabbaknak pedig Egyházy Kata nővér tartja az előadást. A vallásosságról Márkus Zoltán és Quadros Lytton atyákkal gondolkodunk közösen. Az előadásokat egyéni elmélkedéssel és csoport-beszélgetéssel mélyíthetjük el.

Egy tápláló és élvezetes ebéd után kinek nincs kedve a bansokhoz? Az animátortalálkozó stábjába több új banst is tanít a lelkes fiataloknak, melyeket a nyári Confrontóról hoztak nekünk. Ezután sokak kedvencei következnek két részletben: a műhelyek. Mehetsz csotkít készíteni, a hallássérült műhelyen tanulhatsz az érzékenyítést, az újságíró műhelyen praktikus tanácsokkal gazdagodhatsz, figyelemzavaros gyerekekről tanulni, az imában elmélyedni, a kreativitásról bővíteni tudásodat, pólót tervezni, egyszóval a lehetőségek tárháza szinte végtelen.

Az ismét inycsiklandó vacsora után a szombathelyiek kezébe került a staféta, hogy egy vidám együttlét keretében még jobban megismerhessük egymást, és közösen tudjuk jól érezni magunkat. Különféle játékaik, táncaik közepette az is kiderül, hogy a Tavasz Animátortalálkozót náluk ünnepelhetjük. Ezt követően a Segítő Szűz Mária Leányai, a Don Bosco nővérek avatnak be a misszió rejtelmeibe az „FMA show” keretében. Négy állomáson különböző aspektusokból szemlélhetjük meg a témát a jelenlévő nővérek segítségével. Külön öröm, hogy a 97 éves Annuska nővér is köztünk van az este folyamán. Carolina nővér „Jóéjszakát”-ja után csak kevesek térnek nyugovóra, hiszen lehetőség van az országos kapcsolatok építésére a teaházban. Legtöbben kihasználják az alkalmat, és hajnalig beszélgetnek társaikkal.

Vasárnap reggel már mindenki nehezebben kászálódik ki az ágyból. Vagyis kászálódik fel a polifoamról. Reggeli után Tibor testvér és a kazinbarcikaiak elgondolkodtató és szép reggeli imával köszöntik az új napot. Mindenki érzi, hogy vészesen közeledünk a találkozó vége felé. Először lehetőségünk van magunk számára értékelni a hétvégét, majd mindenki a saját oratóriumával együtt beszél át ezt a bő két napot. Miután – hála a Szalimnak – minden elkövetkező programról értesülünk jövő szeptemberig, Ábrahám Béla atya megtartja a zárómisét. A templom zeng a vidám énektől, mindenki megpróbálja énekébe belefoglalni azt a sok mindent, amit a hétvége folyamán kapott. Már csak egy ebéd, és kiürül az iskola. Hangos *szia*k, könnyes búcsúk, szoros ölelések után csak mi, pesthidegkútiak maradunk. November ötödike van, délután három óra. Az őszi szünet utolsó napja. Az iskola visszavedik egy sima általános iskolává, úgy hagyjuk ott, mintha mi sem történt volna. De a résztvevők mind ott őrzik a szívükben a hétvége egy-egy darabját, hogy tovább vigyék saját oratóriumaikba.

Karácsony titka

Sokan kérdezik maguktól, talán néhányan egymástól is a mai hívő keresztények közül, hogy mi is a mi, mai karácsonyunk titka. Mikor annyi felszínesség, csillogás veszi körül az ünnepet, akkor még jobban keressük az igazi, eredeti üzenetet.

Szent Pál apostol, talán nem karácsonyról, de biztosan Krisztusról ezt írja nekünk: „Hiszen ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus jótékonyágát. Noha gazdag volt, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok.” Na de mi ebben a karácsonyi, kérdezhetjük.

Először is: „Krisztus jótékonyága”. Ő nekünk ajándékozta Önmagát, kiüresítve magát, önmagának semmit meg nem hagyva, meg nem őrizve. Ő az Ajándék. Ma is. És amikor egymást megajándékozunk, akkor ezt próbáljuk utánozni, követni, sőt ebben az ajándékozó jóságban akarunk részesedni és részesíteni. Vissza kéne térnünk az ajándékozás igaz voltához: önmagunkat átadni. Félelem nélkül, bizalommal.

De az igazi titok még csak nem is ez, hanem a szent csere, hogy „szegénysége által meggazdagodjatok”.

Őáltala és Őbenne az ember gazdagsága. Ha befogadjuk az értünk emberré lett Istent, akkor lehet a mi törékeny emberiségünkéből kibontakoztatni kegyeleme által az istenfiúságot. Akkor lesz a gyermekből fiú, akkor lesz az ember szentté. Ennek a titoknak forrása Jézus embersége, és mindennek foglalata az Eucharisztia. Ezt fejezzük ki, éljük meg mélységében a liturgia szavaival, a szentmise felajánló imáiban.

Karácsonykor a prefáció ősi szavaival imádkozzuk: „A mai napon felragyogott benne megváltásunk fénye: az örök Ige gyarló emberségünket magára vette, és ezzel a halandó emberre fogyhatatlan dicsőség származott, sőt csodálatos cserével miénk lett isteni, örök és boldog élete.”

Bosco Szent János küldetése is ezt jeleníti meg. Jézus szegénységét öltötte magára, hogy a rábízott fiatalokat gazdagítsa. Nekik ajándékozta magát, ezzel megnyitotta szívüket Krisztus gazdagságának befogadására. Adja az Úr, hogy nyomába szegődjünk, és ne ajándékokra vágyjunk, hanem ajándékká válni igyekezzünk. Karácsony napjaiban megtapasztalhatjuk a minket gazdaggá tevő isteni szeretetet és át tudjuk adni azoknak, akiket a Gondviselés ránk bíz.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

„...mint a gyermek!”

(Mt 18,3)

A Szalézi Értesítő mostani száma borítóképéül választott fényképet a tavalyi karácsonyi Misztériumjátékon készítettem Szombathelyen. Meghatott, párás szemekkel. Az akkor két és fél éves Kristóf a nézőtérrel figyelte a hosszúra nyúló darabot. Amikor finom, romlatlanul tisztá testi-lelki receptoraival észlelte, hogy kire irányul az emelt színpadon szereplő pásztorok, királyok és angyalok figyelmé, spontán „Jimmy Jump”-ként vehemensen ugrott fel a deszkákra, hogy testközelből szemrevételezhesse a szülei előtt egyszerű jászolban fekvő Gyermeket. Már nem kötötte le a színdarab, mert a történet tevékeny szereplőjévé vált: amint meglátta a csaknem meztelen csecsemőt, szorgos szalmagyűjtésbe kezdett, és azzal takargatta be a (meglátása szerint) hidegtől reszkető kisdedet. Meg akartam örökíteni a katartikus pillanatot. És mihamarabb megdicsérni amatőr színészeinket, akiknek sikerült a bevonás, és hálát adni e gyermekért és az isteni történéseért. Isten a legjobb rendező: és ma is ihlet, hív és feladatra küld. Ha van kit. Ma, amikor e cikknek nekifogtam, nem egészen egy évvel e történés után

váratlan találkozásban és megszólítással ismertem meg Kristóf édesapját, aki elmondta: azóta a családba is kistestvér született. Istennek hála - gondoltam magamban - a karitatív történet folytatódhat, élőben.

Ugyancsak tavaly egy kedves ifihittanosom adta hírül, hogy három kisgyermekével karácsonyi ajándék linzer készítésébe fogott. Egy kis időre szabadabb alkotásra engedte őket. Visszaérkezvén elképedve, majd meghatottan észlelte az előzetesen bejártott termelési folyamat – egyébként értelemeredeti – önkényes átszabását: a kicsinyek háromemeletes „tortát” készítettek linzerből, mondván, ha Jézusnak születésére készülünk, neki jár az ajándék, a szülinapi torta.

Csodálkozunk rá gyermekien a karácsony lényére és szívére: fürkésző szemmel, kristálytisztá-csalhatatlan oknyomozással és tette is kész önátadással. Értő megfigyelőből váljunk szereplővé! Gyermekek ihletésére, és úgy, mint a gyermek.

P. Csány Péter SDB

MEGHÍVÓ TARTOMÁNYI DON BOSCO ÜNNEPRE

Szeretettel várunk mindenkit, aki velünk együtt szeretne ünnepelni

Nyergesújfalun

2018. január 27-én!

Ünnepi szentmise
a Szent Mihály-templomban
11 órakor.

Utána állófogadás,
majd ünnepi műsor és dijkiosztó
a Zafféry Károly
Szalézi Középiskolában.

Cím: 2536 Nyergesújfalu,
Kossuth Lajos utca 63.
Parkolási lehetőség az iskola
udvarán és a templom
parkolójában.

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

Szalézi Szent Ferenc és Don Bosco: két „szalézi”, egy Szív és egy Anya!

Január 24. igencsak különleges dátum a Szalézi Család számára: Szalézi Szent Ferencet, a szalézi rend névadóját és patrónusát ünneplik, ráadásul erre a napra esik Mária, a Keresztények Segítségéé hónapfordulós emléknapja is, aki az egész Szalézi Család védőszentje.

Az Imaórák Liturgiája Szalézi Szent Ferenc bemutatásában így írja le a szent Don Boscóval való kapcsolatát: „Apostoli szeretete, evangéliumi gyöngédsége és türelme olyannyira megihlette Bosco Szent Jánost, hogy végül példaképévé és védőszentjéül választotta a fiatalok között végzett küldetésében.”

Apostoli szeretetüket, evangéliumi gyöngédségüket és türelmüket egyenesen Krisztus Szívéből merítették, melynek mindketten nagy tisztelői voltak.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy Szalézi Szent Ferenc és lelki gyermeke, Chantal Szent Johanna alapította meg a Szűz Mária Látogatásáról nevezett vizitációs rendet, amelyben Alacoque Szent Margit Mária, a Szent Szív rendkívüli kinyilatkoztatásainak „örzője” is örökfogadalmat tett.

Szalézi Szent Ferenc és Chantal anyja ábrázolása a római Szent Szív Bazilika oltárképe alatt. Középen a vizitációs rend címere

Szalézi Szent Ferenc úgy akarta, hogy az új rend címerének középpontjában egy szív helyezkedjen el. A következőket írta Chantal Szent Johannának:

„Arra gondoltam, kedves, jó Anyám, hogy amennyiben Ön is beleegyezését adja, címerpajzsunk legyen egy szív, melyet két nyilvánzó szúr át, keretül pedig egy töviskoszorú szolgáljon. A meggyötört szív egy kereszt piedesztálja; így legyen belevésve Jézus és Mária neve.

A mi kis Rendünk valóban Jézus és Mária Szívének műve.

A haláltusáját vívó Megváltó Szent Szívének megnyitásával adott életet nekünk, szívünket tehát az állandó önmegtartóztatás révén mindig az a töviskorona vegye körül, amely Urunk fején is volt egészen addig, amíg a szeretet halálos fájdalommal trónjához szegezve tartotta Őt.”

Szalézi Szent Ferenc Társaságának címerén is szerepel egy szív, jelképezve, hogy csakis egy forrás által, vagyis Krisztus

szíve által meríthetünk Isten szeretetéből, amelyet aztán továbbadhatunk más lelkeknek.

Don Bosco a következő mondatban fejtette ki, hogy a szeretetet Krisztus megnyitott oldalából kell merítenünk:

„Hirdessétek ezt a tiszteletet, amely minden más tiszteletet magába foglal: Jézus Szent Szívének tisztelete.”

A Szalézi Társaság címere

A két szent nagy követője volt a Szent Szív erényeinek, a kitartásnak, szelídségnek, gyöngédségnek, szeretetnek:

– mindketten fáradhatatlan munkások életük utolsó percéig, azzal az egyetlen céllal, hogy lelkeket mentsenek (Szalézi Szent Ferenc fiatalon halt meg egy szélütés következtében, miután megannyi helyen prédikált Franciaországban, megírta a katolikus irodalom remekműveit, s alapított egy új szerzetesrendet; a megkérdezett orvosok szerint Don Bosco halálát nem betegség okozta, hanem a mérhetetlen munka, amely végül felemésztette minden erejét. Apostoli fáradozásai, meghallgatásai, a katolikus jó sajtó terjesztése és írása olyannyira az életükké vált, hogy mindkettejükről elmondhatjuk: szakadatlan munkájukat imává változtatták);

– végtelenül alázatosak, bár az Úr rendkívüli kegyelmekkel áldotta meg őket (Szalézi Szent Ferenc a következőt írta lelki gyermekének, Chantal Johannának: *„Szeretném, ha a leveleiben az atya megszólításon kívül nem használna más rangot; ez számomra a leghitelesebb, amit a leginkább szeretek, a legszentebb és a legdicsőségesebb!”*; nem beszélve annak a firenzei ifjúnak a híres történetéről, akit Don Bosco támasztott föl. A szent mélységes alázattal azt mondta: *„Talán nem is volt halott...”*);

– ami a kitartásukat, gyöngédségüket és szeretetüket illeti, elég, ha arra a számtalan hányattatásra gondolunk, amit munkásságuk során éltek át, a nehéz esetekre, akikkel feladatuk volt... vagy ha meghallgatjuk ezt a két híres mondatukat – egyik a genfi püspöké, a másik Becchi szentjéé:

„Egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel.”

„Nem elég szeretni a fiatalokat, nekik is érezniük kell, hogy szeretik őket.”

A két szentnek azonban van még egy közös vonása: Szűz Máriának, Krisztus első és igazán tökéletes tanítványának a mélyéges tisztelete és szeretete.

Don Bosco Mária-szeretete igencsak mérvadó volt életében (a Segítő Szűz Mária tisztelete, a Neki épített templom Torinóban, a Szeplőtelen Szűz szerepe az oratóriumban), de nem kevésbé volt fontos annak az embernek sem, akit Társasága védőszentjéül választott.

Don Bosco már gyermekkorától szívéből szerette a Szűzanyát, tisztelte Őt papi hivatásában, s ez egyben a fiatalok közötti küldetésének középpontja és mozgatórugója is lett. Mária, a Keresztények Segítsége alakjának saját, mással össze nem tévesztendő tiszteletét adta a szaléziaknak, s ennek egy „teljes egészében női” oldalát foglalta össze és hívta elő Mazzarello Szent Máriával a Segítő Szűz Mária Leányai Intézmény által.

Ezen a ponton is hasonlóságra bukkanhatunk Don Bosco és Szalézi Szent Ferenc között: a vizitációs rend, amelyet Chantal Szent Johannával alapított „a vizitáció misztériumában tiszteli Szűz Máriát”.

Szalézi Szent Ferenc így buzdította a nővéreket:

„Mivel pedig a Szent Szűz a ti Anyátok, nagy figyelmességgel kövessétek példáját!”

Don Bosco és Szalézi Szent Ferenc nem csak szavaikkal hódoltak Mária előtt.

Genf püspöke arra szólította az embereket, hogy a Szűzanya iránti szeretetüket ne csupán a rózsafüzér imádkozásával, ha-

nem példája követésével fejezzék ki.

A Segítő Szűz Mária Egyesület és a Segítő Szűz Mária Leányai Intézmény megalapításakor Don Bosco ugyanezt a „modell” választotta alapul – ahogy általában személyes tiszteletében is tette.

Az irgalmasság cselekedetei nem önmagukért vannak, hanem arra kell ösztönözniük bennünket, hogy kövessük az Asszony példáját, aki a galileai Kánában így szólt hozzánk: „*Tegyetek meg mindent, amit csak [Jézus] mond!*” (Jn 2,5)

Meg kell említenünk még egy utolsó közös vonást Don Boscóban és Szalézi Szent Ferencben: ez nem más, mint az öröm.

Természetesen vannak közöttük különbségek – a különböző korszakok és körülmények miatt, nem beszélve az eltérő apostoli területekről –, de ha az oratóriumban a szentség azt jelentette, hogy nagyon vidámak vagyunk, a genfi püspök buzdítása szerint Mária példájának követése vajon nem azt jelenti, hogy úgy örvendezzünk, mint a Magnificat Szent Szüze?

Hogy megértsük az emögött rejlő igazságot, elég a kezünkbe venni Szalézi Szent Ferenc *Filóteáját*, a harmadik rész 34. fejezeténél: „Mikor szabad játszani avagy táncolni”.

Don Bosco három évszázaddal később pedig azt mondta: „Minél többször hagyjuk, hogy kedvük szerint ugráljanak, fúsanak és zajongjanak!”

Ha a tisztelet valódi, az egészséges szórakozás sem fogja azt sérteni!

Forrás: chiamatiallasperanza.blogspot.com

Fordítás: Balláné Sárközi Jáhel Anna

„A világiak szerint a Szűzanya tisztelete abból áll, hogy rózsafüzért hordanak. Úgy vélik, nem is kell mást tenniük, mint időnként elimádkozni valamennyi tizedet. Nagyon tévednek: szeretett Úrnőnk azt kívánja, teljesítsük Fia parancsát.”

(Szalézi Szent Ferenc)

Szalézi Szent Ferenc és Szűz Mária a Keresztények Segítsége festményeinek montázsa a római Szent Szív Bazilikából

Don Bosco karácsonya

„Láttam szaléziakat az egész világon, akik védik a gyermekeket És a fiatalokat napjaink Heródeseitől. Ők továbbra is álmodnak, az angyalok vezetésével, mint Don Bosco.”

A jó torinóiak még soha nem láttak olyan előadást, mint 1842 telén. A városközpont elegáns utcáin egy csapat fiúcska karácsonyi dalt énekelt, a karmesterük pedig egy pap volt! Ezek a srácok olyan szeretettel énekelték azt az egyszerű dalocskát, hogy az már megható volt.

Nem volt hol próbálniuk, ezért az utcán gyakoroltak. Ezeket az utcákat a fiúk jól ismerték. A dal is egy ablakpárkányon íródott.

Azok a gyerekek zarándokolva élték át a karácsonyt, ahogy Jézus szülei, akiknek útra kellett kelniük, és Názáretből Betlehembe kellett utazniuk. Ott megtapasztalták, hogy mit jelent idegen földön lenni: számukra nem volt hely a fogadóban. A házak kapui bezárultak előttük.

Mária és József sorsa ugyanaz volt, mint ma sok külföldi menekülté és munkavállalóé, akik menedéket keresnek, de zárt ajtókat találnak, pont mint 2000 évvel ezelőtt. Don Bosco fiai is egy védett helyet kerestek, hogy növekedhessenek távol a veszélyektől. Don Bosco velük együtt kereste, és az életét tette fel arra, hogy megtalálja.

A világ szalézi szerzetesihez tett látogatásaim során sok gyermekkel és fiatallal találkoztam, akik otthont és menedéket találtak Don Bosco fiainak karjában és szeretetében. Láttam, ahogy fiúk és lányok szerzte a világon boldogan együtt énekelnek.

Jézus istállóban született. Az emberek nem fogadták be, de a szelíd állatok megosztották az istállójukat vele. Don Bosco egy piszkos, düledező fészerből indult. Az istálló Jézus születésével megtelt fénnel, meleg és gyengéd fénnel, és minden, ami addig szegény és megvetett volt, értékes lett. Az állatok jászla lett a Magasságos trónja.

A szegény Pinardi-fészker nem bátortalanított el senkit sem. Don Giovanni Battista Francesia így emlékezett: „Amikor

Don Bosco először meglátogatta a fészert, amelynek oratóriumként kellett volna szolgálnia, ügyelnie kellett, hogy ne üsse be a fejét, mert az épület egy méter magas sem volt; a helyiségben földes volt a padló, és amikor esett, a víz minden oldalról befolyt. Don Bosco érezte, hogy patkányok futkosnak a lába között és a feje körül denevérek köröznek.

De Don Boscónak ez volt a legszebb hely a világon: „Rögvest futottam a fiaimhoz; összetrombitáltam őket, és fennhangon kiáltottam: »Jó hírem van, fiaim, a réginel is pompásabb oratóriumunk van! Lesz templomunk, sekrestyénk, iskolatermünk és játszóterünk! Vasárnap, vasárnap már megyünk is az új oratóriumba, ami itt van a Pinardi-házban« – és elmagyarázta, hogy jutunk oda. Ezeket a szavakat a legtöbben nagy lelkesedéssel üdvözölték. Az egyik futkározni és ugrálni kezdett; a másik szinte sóbálvánnyá vált örömeiben, a harmadik kiabált rikoltozott, sőt, kurjongatott és így tovább.” (Oratóriumi emlékiratok, 163 o.)

Mert Bosco János álmodott. Karácsony angyala másképp jelenik meg Máté evangéliumában. Itt a születést nem veszi körül dicsőség és ragyogás. Az angyal Józsefnek álmában jelenik meg, és Isten nevében utasítja őt, hogy gondoskodjon a gyermekről. Az angyal máskor is megjelenik álmában. És József pontosan azt fogja tenni, amit az angyal mond neki, amíg Mária fia el nem éri azt az életkort, amikor már senki sem tör az életére.

Álmában Don Bosco meghívást kap arra, hogy gondoskodjon a fiúkról és a fiatalokról, hogy segítsen nekik gyarapodni és növekedni a jóban, hogy semmilyen Heródes ne tudja többé legyőzni őket. Láttam szaléziakat az egész világon, akik védik a gyermekeket és a fiatalokat napjaink Heródeseitől. Ők továbbra is álmodnak, az angyalok vezetésével, mint Don Bosco.

„Tegyetek úgy, mint a pásztorok”

Átengedem a szót Don Boscónak, hogy ő fejezze be karácsonyi köszöntésemet. A karácsonyi novénát megelőző „Jóéjszakában” az Oratóriumban ezt mondta: „Holnap kezdődik a szent karácsonyi kilenced. Két dolgot ajánlok ezekben a napokban. Gyakran emlékezzetek a Gyermeke Jézusra, a szeretetre, amit hozott, és a megpróbáltatásokra, melyeket kiállt, amíg meg nem halt értetek. Reggel, amikor a csengő hangjára gyorsan felkeltek, és érzitek a hideget, emlékezzetek a Kisjézusra, hogyan remegett a hideg szalmán. A nap folyamán tanuljátok meg jól a leckét, vagy végezzétek a munkát, és figyeljétek jól az iskolában Jézus kedvéért. Ne felejtsetek el, hogy Jézus növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt. És mindenelőtt Isten szerelmére, óvakodjatok attól, hogy olyan hibába essetek, ami sértené őt. Tegyetek úgy, mint a betlehemi pásztorok: menjetek gyorsan és keressétek meg. Irigyelhetjük a pásztorokat, akik elmentek a betlehemi jászolhoz, mert látták az újszülöttet, megcsókolták a kezét, ajándékokat adtak neki. Szerencsések a pásztorok, mondjuk mi! Mégsem irigyeljük őket, hiszen mi is nagyon szerencsések vagyunk. Maga Jézus, akit a pásztorok meglátogattak az istállóban, itt van a tabernákulumban. Az egyetlen különbség az, hogy a pásztorok látták őt testi szemeikkel, mi pedig a hitünkkel látjuk, és azzal mutathatjuk ki neki hálánkat, hogy gyakran meglátogatjuk. Hogyan látogassuk? Elsősorban gyakori szentáldozással. Vagy menjünk be néha a templomba a nap folyamán, akár csak egy percre.”

Bárhol is legyen egy szalézi mű, kis és nagy templomokban mindenhol láthatjuk Máriát a gyermek Jézussal a karjában. Akárcsak Betlehemben kétezer évvel ezelőtt.

A Segítő Szűz Mária Egyesület

Associazione di Maria Ausiliatrice - ADMA

Az ADMA krisztushívők hivatalos társulása, amelyet Don Bosco 1869-ben, három évvel a Segítő Szűz Mária Leányai előtt alapított. A maga százezres tagságával ma a legnépesebb csoportja a Szalézi Családnak, amely az egész világon elterjedt ugyan, de hazánkban sajnos még nincsen jelen. Reméljük, hogy megismerve őket, itt is hamarosan meggyökeresedik majd.

Imádkozó öregasszonyok vidám társasága

Egyszer, amikor Torinóban jártunk, feltűnt, hogy a Segítő Szűz Mária-bazilika környékét elárasztják az egyforma, kék sálakat viselő, rendkívül vidám idős emberek, főleg élemedett olasz hölgyek. Hangosan beszélgettek, harsányan nevettek, és nagyon kedélyesen fordultak egymás és mindenki felé. Kérdésünkre elmondták, hogy ők az ADMA tagjai, és éppen akkor tartották éves közgyűlésüket a szalézi anyateplomban.

Így találkoztam először a Szalézi Család e népes csoportjával. Aztán később megtudtam, hogy nem csak idősek a tagjai...

Az ADMA megalakulása

Don Boscónak valóságos szívügye volt a Segítő Szűz Mária tisztelete, már csak azért is, hogy kimutassa háláját az égi Anya iránt, aki oly sok kiváló kegyelemben részesítette őt. Ezért 1869. április 18-án megalapította Valdoccóban a Boldogságos Szűz iránti tisztelet és áhítat előmozdítására a *Segítő Szűz Mária tisztelőinek társulatát*, azzal a szándékkal, hogy „támogassák az Oltáriszentség tiszteletét és odaadással forduljanak Mária, a Keresztények Segítségé felé”. A társulatot Riccardi érsek hagyta jóvá, IX. Piusz pápa pedig már eleve sok búcsúban részesítette, majd később főtestvérületi rangra emelte.

1988-ban, Don Bosco halálának centenáriumi évében a csoport megújult, mint Segítő Szűz Mária Egyesület (Associazione di Maria Ausiliatrice = ADMA) és egy évvel később hivatalosan elismerték, mint a Szalézi Család egyik csoportját. Jelentős elismerést kapott a szaléziaktól a 24. Egyetemes Káptalanon (1996), amikor kimondták: **„Don Bosco életre hívta a Segítő Szűz Mária Egyesületet, amelynek kötelezettségvállalásai könnyen teljesíthetők az egyszerű emberek számára is, bevonva ezzel őket a Szalézi Társaság lelkiségébe és küldetésébe.”**

Az ADMA tagjai lelkivezetőjünkkel, Pierluigi Cameroni szalézi atyával (jobbra)

Az ADMA lényege

A Segítő Szűz Mária Egyesület tagjai számára Máriára támaszkodni azt jelenti: „evangéliumi hozzáállással megélni a hétköznapi lelkiséget, különös hálával fordulva Isten felé azon csodákért, amelyeket folyamatosan végbevisz, hűségesen a nehézségek során és a kereszten is, Mária példája nyomán”. Az ADMA lelkiségét jellemzi, hogy állandóan Máriára támaszkodnak. Don Bosco az ADMA tagjaitól nem csak az életszentséget és az imádságot kívánja meg, hanem a konkrét elkötelezettséget is az apostolkodás terén. Az ő szemében az igazi tisztelet az „utánzás”. Így a Segítő Szűz Mária tisztelete Mária életének utánzását, Fiának odaadó szeretetét jelenti, ahogy gondját viseli minden gyermekének – akiket Jézus neki a kereszten átadott –, továbbá azoknak is, akikkel együtt volt az Utolsó vacsora termében.

A szalézi lelkiség stílusjegyei szerint ez a „hagyományos” tisztelet erős apostoli ismertetőjegyet vesz fel, amikor Mária

„segítségére” siet a keresztényeknek, főleg ha a hitük veszélyben forog.

Előmozdítani az ADMÁ-t, azt jelenti, hogy felkínálni egy egyszerű és gyakorlatias utat a megszentelődésre és az apostolkodásra, előmozdítani a Segítő Szűz Mária tiszteletét, valamint az ő Jézus és az Egyház iránt elkötelezett életének az utánzását.

Az ADMA lelkiségét tehát jellemzi, hogy állandóan Máriára tekintenek. Feladatuk, hogy részt vegyenek a plébániák életében, terjesszék a szalézi karizma máriás dimenzióját, segítsék a fiatal párokat és családokat, bevonják a fiatalokat ebbe a spirituális útba és nevelésbe, bemutatva nekik Máriának és az Egyháznak az anyai arcát, imádságukkal előmozdítsák a papi, szerzetesi és világi hivatásokat, különös tekintettel a szaléziakra.

Az ADMA jelenléte egyfajta „szalézi” minősítő eleme a plébániái lelkipásztorokodásnak.

Mennyei és földi ünnep

P. Titus Zeman SDB boldoggá avatásán jártunk

Szeptember végén Pozsonyban ünnepelte az Egyház Titus Zeman szalézi atya boldoggá avatását. Bár fizikailag tőlünk, magyaroktól, csak egy ugrásnyira élt, az idősebbeknek kortársa is volt, mégsem hallottunk róla. Az ünnep azonban arra (is) jó, hogy pótoljuk a mulasztást és megismerjük egy izgalmas, sok szenvedéssel, de az istenszeretéből fakadóan örömmel teli életutat.

Óbudáról néhányan elhatároztuk, hogy részt veszünk ezen a „családi” eseményen és nem bántuk meg! Olyan apró csodákban volt részünk, amelyekre gondolni sem mertünk volna – egy útbaigazító szalézi munkatárs, a „boldogot” ünneplő város vagy a temetőben a megismerkedés Titus atya unokahúgával. A szentmise egy vidám majálisra hasonlított, ahol rengeteg volt a fiatal, babakocsi, pokrócokon játszó gyerekek. És persze lelkesedés.

Kiemelnék egy számomra nagyon fontos epizódot, ami jellemzi az esemény hangulatát, lelkületét: a honfitársakra büszke ünneplők egy hatalmas szlovák zászlót vettek elő a hátizsákból, mire a szervezők pillanatok alatt ott termettek és megkérték, hogy tegyék el, mert ez nem nemzeti, hanem annál több, egyházi rendezvény, ahol nem kell, hogy megjelenjenek egymást szétválasztó jelképek. A magyar fülnek az is kedves volt, ahogy Sándor István vértanúról megemlékeztek. A nemzetek közötti ellenségeskedésre, széthúzásra gyógyír volt, amit megtapasztaltunk.

Hogy a családiasság érzése még erősebb legyen, a szentmise végén megbeszélünk egy találkozózt a munkatársak régiós vezetőjével, Stanislav Veselskývel. Mindig öröm, amikor felfedezzük, hogy lelkiségünk milyen fontos összekötő kapocs!

Titus Zeman életrajza a boldoggá avatás miatt sok helyen olvasható, ezért csak néhány fontosabb dátum és esemény az

életéből: 1915-ben, Pozsony mellett, tizgyermekes családban született. Kisfiú korától tudatosan papnak készült, és ez a vágya 1938-ban a szalézi szerzetesi örököfogadalommal, majd 1940-ben a pappá szenteléssel teljesült be. Tíz évvel később, 1950-ben a kommunista rezsim Csehszlovákiában is betiltotta a szerzetesrendek működését, elkezdte az egyházi személyek deportálását. Ebben a kritikus időszakban – átérezve az utánpótlás kérdésének felelősségét – Zeman atya embercsempészekkel szövetkezve megszervezte a teológus hallgatók külföldre szöktetését, hogy be tudják fejezni tanulmányait. A veszélyes utak során több mint 60 szalézit menekített ki az országból, de a harmadik akció során elfogták és letartóztatták őket. Hazaárulással, kémkedéssel vádolták és huszonöt év börtönrre ítélték. Végül tizenkét év múlva, a kínzásoktól meggyötörtén szabadlábra helyezték, de egészségét már soha nem nyerte vissza és öt évvel később, 1969-ben meghalt. Utolsó éveiben engedélyezték, hogy kiegészítő papi szolgálatot láthasson el, sőt, legnagyobb öröme gyóntathatott is. Megpróbáltatásokkal teli, áldozatos életét a hit táplálta, azt

vallotta, hogy „Még ha elvesztem is az életem, nem hiszem, hogy hiábavaló volt, mert tudom, hogy legalább az egyik azok közül, akiknek segítettem, hogy papok legyenek, a helyembe lép.”

Már életében különleges népszerűsége vette őt körül, halála után pedig zarándokhely lett a kis temető, ahová eltemették. Titus Zeman vértanú személyében új pártfogónk van az új hivatásokért és a hivatás hűségének megőrzéséért. Imádkozunk Istenhez, kérjük régióink más mártírjaival együtt – Boldog Sándor Istvánval és a poznanai oratórium őt áldozatával (Franciszek Keszy és társai) – közbenjárását új szalézi hivatásokért!

Óbudai szalézi munkatársak csoportja a boldoggá avatáson a régiós vezetővel

Munkatársi Fórum

Péliföldszentkereszt, november 10–12.

Megújuláshoz szükségünk van váltásra. Még ha csak kisebb váltásról van is szó, mint hogy Péliföldszentkeresztben egy röpke hétvégét töltünk a Szalézi Munkatársak Fórumán. Kiszakadunk mindennapi feladataink sodrásából, kicsit háttérbe kerülnek otthoni és munkahelyi gondjaink, helyükre pedig a közös imák ereje, bizakodásra okot adó eredmények, egymás mélyebb megismerésének kedves meglepetései lépnek.

November 10–12. között zajlott a Szalézi Munkatársak Egyesületének szervezésében az az éves találkozó, amelynek célja, hogy a különböző munkatársi csoportok az elmúlt időszak tevékenységeiről beszámoljanak egymásnak, és a szalézi lelkiesség valamely részében kicsit jobban elmélyülve megerősítést kapjanak a hétköznapihoz. A beszámolók és tanúságtételek segítenek megérteni, hogy milyen az adott helyeken az együttműködés a szerzetesekkel, animátorokkal, az oratóriumokban hogyan próbálják ellensúlyozni világunk rossz hatásait a gyerekek lelkében, hogyan tudják kiegészíteni egymást a munkatársak, az önkéntes segítők és a szerzetesek. Nagyon különböző világok rajzolódnak ki Kazincbarcikán és Mogyoródon, vagy Óbudán, Nyergesújfalun és az újpesti oratórium-

ban, de mégis mindegyiket összeköti az elköteleződés, hogy Don Bosco nevelési módszerével az örömteli élet reményét adják a fiataloknak.

Számos példát láttunk arra is, hogy azokon a helyeken, ahol nem élnek szalézi szerzetesek, hogyan találják meg a helyi egyház keretein belül a szolgálat lehetőségeit a szalézi munkatársak. Akár a patvarci filiáról, akár a pécsi napköziről van szó, mindenütt együttműködésre törekcsenek a plébániákkal, s igyekeznek a helyi közösséget építeni. Sok munkatárs van, akik életállapotukból kifolyólag nem tudnak a gyerekekkel közvetlenül foglalkozni az oratóriumokban, viszont imaszolgálatukkal, szakmai tevékenységükkel és „pusztán” hiteles keresztény életükkel közvetítik mindazt a jót, amit Isten adta hivatásukból merítenek.

A lelkiességi töltekezést most Szalézi Szent Ferenc életének és örökségének mélyebb megismerése adta. Sárvári Miklós tartományi formációfelelős és Ábrahám Béla tartományfőnök atya névadó szentünk életét bemutatva igyekeztek rámutatni Ferenc erényeire, s hogy mi is volt az, ami miatt Don Bosco őt példaképül állította követői számára? Mégpedig a jámborságnak és szelídségnek a magas foka, ami magával szembeni szigorúság-

gal és Istenhez hű kitartással és következetességgel párosult. Hogy ezeket az erényeket mi hogyan tudjuk gyakorolni, tanulható-e egyáltalán, s mi segít bennünket ebben, arról kisebb csoportokban igyekeztünk beszélgetni.

Mindezen tapasztalatokból adódó élményeinket közös imák, szentmise és szentsegímadás keretében vittük az Úr elé. Az egymásra figyelem és az Úr szemlélésének gyakori váltakozása természetes, családi érzést adott a résztvevőknek, így az esti közös játékhoz mindenkivel szívesen csatlakozott. A társasjátékokat egy könnyed „bemutakozós” játék előzte meg, s közben sok újdonságot tudtunk meg egymásról.

A megismerés volt a célja annak is, hogy a Magyar Szalézi Tartomány négy szerzetesjelöltje vendégünk volt ezen a Fórumon. A Szalézi Család négy ága van jelen hazánkban, most nekik alkalmuk volt közvetlen közlelről megismerni a munkatársakat. A személyes kapcsolatok alakulása elősegítheti azt a bizalmi légkört, ami elengedhetetlen az együttműködéshez. Az Úr segítse őket, hogy valóban eljussanak szerzetesi fogadalmukhoz, s majdan együtt dolgozzunk a „szalézi szőlőkben”!

Szintén a Szalézi Család örömeihez tartozik, hogy Marillai Andrea tartományi koordinátor beszélt Boldog Titus Zeman életéről. Titus Zeman szlovák szalézi szerzetes papot szeptemberben avatták boldoggá Pozsonyban. Őrá is vértanúként tekintünk, aki a szalézi kispapok külföldre juttatásáért került börtönbe, s ideje korán halt meg a kínzások és az elszenvedett gyötrelmek miatt. A hivatások és az elköteleződés védőszentje lett.

Ahhoz, hogy keresztény életünk egyre elkötelezettebb legyen, hallgassunk a hívásra és vegyünk részt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson 2020-ban! Erről Rác Zsuzsanna Enikő szalézi munkatárs, és egyben NEK 2020 küldött Óbudán, beszélt a munkatársaknak. Bemutatta az esemény előzményeit, csatlakozásra hívott bennünket, hogy megerősödvé hitünkben, megújulva szalézi hivatásunkban egyre bátrabban hirdessük az Örömhírt.

Szeretettel hívunk minden érdeklődőt, aki részesülni szeretne hasonló felemelő és megújító élményekben a Szalézi Családban, hogy csatlakozzon hozzánk!

Emmanuel

Alig több mint egy éve érkezett Magyarországra, de már folyékonyan beszéli nehéznek mondott nyelvünket. Emmanuel egy újabb szint adott a Magyarországon szolgáló szalézi misszionáriusok alkotta palettához: a feketét.

Kérlek, mesélj magadról!

Nyugat-Afrikában születtem, egy Nri nevű nigériai kisvárosban, 1990. május 30-án. A családom mélyen hívő katolikus család. Szüleim tanárok, édesapám szociológiát, édesanyám matematikát tanított a helyi gimnáziumban. Heten voltunk testvérek, de egy bátyám meghalt. Van három bátyám, egy nővérem és egy húgom. A családom középosztálybeli család, nem vagyunk gazdagok, de szegények sem. Az anyanyelvem *igbo*, ez egy törzsi nyelv. Otthon az *igbo* neven szólítottak: Chekwubechukwu, ami azt jelenti, Istenben remél. Az afrikai kultúrában az emberek hisznek abban, hogy a név kötelez, ezért ha egy gyerek megszületik, akkor a szülők igyekeznek valami „nagyon jó” nevet adni neki, hiszen az el fogja kísérni egész életén át. Csak a keresztségkor kapunk angol nevet.

Milyen volt a gyerekkorod?

Amikor kicsi voltam, édesanyám sokat vitt a templomba imádkozni. Amíg általános iskolába jártam, együtt laktam a családommal, de amikor középiskolás lettem, elköltöztem a nagymamámhoz egy másik városba, hogy segítsék neki, mert egyedül volt. Gyerekként nagyon sok barátom volt, mindig az utcán játszottunk, fociztunk, de a templomba is együtt mentünk, ministráltunk, és minden este volt valami program. Vagy a templomban voltam, vagy az utcán játszottam. Anyukám nagyon szigorú volt, és a bátyáim is mindig utasítottak, mit tegyek és hogyan, de én nem vigyáztam magamra, pont azért, mert mindig mondták, hogy ezt ne csináld, az nem jó... Megelégteltem, mert soha nem csinálhattam azt, amit akarok. De most látom, hogy ez nagyon jó volt, és még ma is segít nekem.

Hova jártál középiskolába és hogy képzelted el a jövődet?

Az iskolának Kabe College a neve, nem szalézi iskola. Nagyon érdekelt az informatikával kapcsolatos dolgok és azt gondoltam, hogy informatikus leszek. Szerettem volna televízióban vagy rádióban dolgozni.

Hogyan talákoztál a szaléziakkal?

A városban, ahol laktam, nem volt szalézi rendház, de volt egy barátom, akivel gyerekként együtt jártunk a templomba ministrálni, és aki szalézi lett. Amikor hazajött, mesélt a szalézi életről és engem ez nagyon érdekelt. Akkoriban már foglalkoztam a gondolattal, hogy szerzetes leszek, de még nem tudtam eldönteni, melyik rendbe lépjek be, mert rengeteg van Nigériában. Ő pedig hívott, hogy menjek el Onitshába a rendházba és nézzem meg, milyen ott az élet, mivel foglalkoznak a szaléziak, és ha tetszik, maradjak. El is mentem egy hétre, utána pedig a nyári táborba.

Apostolkodtunk az utcagyerekek között, meghívtuk őket az

ifjúsági központba, ahol beszélgettünk velük, meg játszottunk. Nagyon jól éreztem magam ott, tetszett, amit a szaléziak csinálnak, ezért írtam egy levelet az igazgatónak, hogy szeretnék szalézi lenni. Ő azt válaszolta, hogy egy hónap múlva találkozunk, majd egy évig voltam velük, mint itt a jelöltek, csak ezt mi úgy hívjuk, hogy „Come and see” („Gyere és nézd meg”). Tizennyolc éves voltam, érettségi után.

Mit szolt ehhez a családod?

Anyukámnak tetszett, ő jól fogadta, mert nálunk sok misszionárius volt, és látta, mit csinálnak. Örült, hogy a jót választottam, nem tértem rossz útra. Apukám nem örült annyira... Én mégis elmentem, és amikor noviciátusba kellett mennem Ghánába, akkor már belátta, hogy ez az, amit szeretnék, és jóváhagyta. Imádkozott értem, és azt mondta, hogy jól választottam. Minden testvérem örült neki, hogy ezen az úton szeretnék járni.

Milyen volt Ghánában a noviciátusban?

Érdekes volt megismerni egy más afrikai kultúrát, más nyelvet. Az emberek kedvesek voltak. A noviciátus Sunyani városban van, ahol egy iskolát, szakgimnáziumot, plébániát és oratóriumot vezetnek a szaléziak. Kezdetben tizenhárman voltunk, ebből tizen lettünk szerzetesek.

Mikor gondoltál először arra, hogy misszionárius leszel?

Már a noviciátus előtt, és utána is. Nálunk sok misszionárius volt Olaszországból és Lengyelországból, ők meséltek róla, milyen a misszionárius élet, és láttam is, hogy élnek Afrikában, dolgoznak, segítenek a fiataloknak. Volt egy pap Belgiumból, aki nyaranta jött tanítani, ő is szokott mesélni, milyen a szalézi élet más országokban, ahol kevés szalézi van és szükség lenne segítségre. Hallgatva őt úgy éreztem, hogy én vagyok az, akinek segítenie kell. Beszéltem az igazgató atyával és a lelkivezetőmmel, akik jóváhagyták a választásomat. Félttem az idegen nyelvtől és a távolságtól, de nem írtam országot, ahová szeretnék menni, csak azt, hogy küldjenek misszióba, bárhová, ahol szükség van rám. Arra gondoltam, hogy amikor Jézus elküldte a tanítványait, akkor sem írta le senki, hogy ebbe vagy abba a városba szeretne menni, csak mentek oda, ahol szükség volt az evangélium terjesztésére.

Utána mi történt?

Letettem az első szerzetesi fogadalma-

mat és visszamentem Nigériába, Ibadanba, ahol filozófiát tanultam három évig.

Ezek után egy gyakorlati évet Libériában, Monroviában töltöttem. Itt is egy plébániát, oratóriumot és egy iskolát vezetnek a szaléziak. Etikát tanítottam, segitettem az ifjúsági központban, a plébániai kórusban és a ministráns foglalkozásokon. Nagyon lelkes voltam, habár akkoriban tört ki az Ebola-járvány és mindenki féltett, de nagyon érdekes volt. Sok nehéz sorsú fiatallal találkoztam. Volt például egy fiatal animátor, akinek az édesapja orvos volt, és megkapta a betegséget. Amikor ő meghalt, az egész család elfordult a fiútól, hallani sem akartak róla, mert félték. Így a szaléziak befogadták, nálunk lakott és onnan járt iskolába. Ez csak egy példa, de sok ilyen volt! Szerencsére volt sok kedves ember, akik adtak ruhát, élelmet, adományt, így tudtuk segíteni a fiatalokat és a családokat, akiket sújtott a járvány. Az adományokból pedig azoknak a tandíját tudtuk kifizetni, akik másképp nem tudták volna folytatni a tanulmányaikat.

Milyen hangulat uralkodott ott?

A járvány idején nagyon félték az embereket. El lehet képzelni... Reggel mindig mentek a mentőautók, és mindig voltak haldokló emberek az utcán, akiknek senki nem mert segíteni, mert félték a betegségtől. Nem tudták, mit kell csinálni. A fiatalok nagyon feszültek voltak, bármikor kiabálás törhetett ki közöttük, mert előbb a háborút tapasztalták meg, utána jött a járvány, és ez már túl sok volt nekik, ezeket a súlyos tapasztalatokat nem tudták feldolgozni, agresszívekké váltak. Kellett mindig valaki, aki lecsendesíti őket, aki nyugodtan szól hozzájuk. Ha mi visszakiabáltunk volna, akkor könnyen verekedés tört volna ki és annak ellenére megverték volna, hogy szerzetesek vagyunk, nem számított nekik. Úgy érezték, hogy az egyetlen módja a túlélésnek abban a társadalomban, ha kiabálnak, ha hallatják a hangjukat, vagy verekednek, így tudtára adják mindenkinek, hogy ők erősek. Sok formációs programot csináltunk, játszottunk velük az oratóriumban, sokat beszélgettünk, sportoltunk. Minden labdával játszható sportot szeretnek, de legjobban a kosárlabdát kedvelik nálunk. Egy projektet indítottak el a rendházban, és ennek keretein belül adományokat kértünk a gazdagoktól. Sok adomány érkezett Olaszországból, de Nigériából és Libériából is, ebből segitetjük a fiatalok egyetemi vagy szakmai tanulmányait. A

helyi hívők közül is sokan rendszeresen segítik a fiatalokat, minden hónapban, ha jön a fizetés, küldenek adományt a plébánosnak. Afrikában sok hívő van, és aki megteheti, az segít.

Hogy zajlik Afrikában egy szentmise?

Ó, hát sokat táncolunk...

Mise alatt?

Igen, mise alatt. Zenekar van, zongora, gitár, dob, nagy kórus, sokat énekelünk és sokat táncolunk. Nálunk nem volt orgona sehol, csak Libériában, ott volt

Szülők, testvérek – Emmanuel családja körében

orgona és kántor, és mindenki énekel.

Te is játszol valamilyen hangszeren?

Tudok valamennyire gitározni és szaxofonozok is, de már régóta nem gyakoroltam. És persze dobolni! Azt nálunk mindenki tud, nem kell tanulni, csak dob kell hozzá. Énekelni is nagyon szeretek. Ott-hon is tagja voltam a kórusnak, és Libériában is.

Milyenek az afrikai emberek?

Vidámak. A magyar fiatalok azt hallották, hogy csak szegények vannak Afrikában, nincs rendes ruhájuk, mezítláb járnak, és a tanórákon is azt hallották, hogy Afrikában az embereknek nincs mit enni. Pedig ez nem igaz! Afrikában is van sok gazdag ember, csak az a baj, hogy a gazdagok nem tudják, hogyan kell segíteni a szegényeken. De ha találkozok egy fiatalal az utcán, nem látom rajta, hogy ő szegény, hogy esetleg nincs mit ennie ebédre, mert mindenki vidám, mindenki mosolyog. Akkor is játszunk az utcán, ha van focipőnk, meg ha nincs, akkor is. Az nem baj, lábbal játszunk. És énekelünk, és beszélgetünk, mert nálunk a játék a fontos. A fiatalok minden este kimennek az utcára, és fociznak, a lányok meg beszélgetnek, és utána megyünk haza, tanulunk, vagy segítünk a házi munkában. A fiataloknak nálunk is van telefonja, számítógépe, de ez nem része a nigériai kultúranak.

Mit gondoltál, amikor megtudtad, hogy Magyarországra küldenek?

Először azt gondoltam: hát ez meg hol van, ez az ország? Aztán eszembe jutott, hogy volt egy Nokia telefonunk, aminek nagyon erős és nagyon jó akkumulátora volt, amin azt írta, hogy: „Made in Hungary” – hogy Magyarországon készítették. Ott láttam először: Hungary. Aztán gyorsan kikerestem az interneten, és

láttam, hogy Európában van, olvastam Magyarországról. Nem féltem. Ha valahol már laknak emberek, az azt jelenti, hogy ott lehet élni. A kultúrát, a szokásokat meg lassan meg kell tanulni. Azt is sokan mondták nekem, hogy nagyon nehéz a magyar nyelv. A missziós főnök, Basañes atya azt mondta, amikor hallotta, hova megyek, hogy nagyon jók itt az emberek, nagyon jó a szalézi munka, de a nyelv, az lélekölő. Mondtam, hogy azért én megpróbálom megtanulni. Majd a Jóisten segít, hiszen nem én mondtam, hogy Magyarországra szeretnék menni, Ő küldött ide, mert azt akarja, hogy itt dolgozzak. És a Jóisten tényleg segít! Mert egyedül, magamtól biztos nem tudtam volna megtanulni a magyar nyelvet.

Milyen volt megérkezni ide?

Nagyon kedves volt mindenki, sok szeretettel vártak. Családias volt. A fiatalok is kedvesen fogadtak, aki tudott angolul, mindjárt beszélgetett velem, kérdezgettek, honnan jöttem, hogy utaztam... Nagyon jó volt! Nem tudtam, hogy fogadnak majd Európában afrikai emberként, hogy esetleg majd félnek tőlem, azt gondolják, hogy migráns vagyok, mert fekete a bőröm, de mást tapasztaltam. Kedves velem mindenki.

Most mi a feladatod?

A Metában és a Számalkban szervezek szabadidős programokat. Ha van egy-egy téma, ami érdekli a fiatalokat, akkor arról tartok előadást, de van egy angol csoport, ahol a fiataloknak lehetőségük van gyakorolni az angol nyelvet. Nem tanóra keretében, hanem informálisan, beszélgetni, játszani, de csak angolul. Tervezek indítani egy zenei csoportot is, ahol együtt zenélhetünk, és egy játéknapot is szeretnék megszervezni. Az is egy jó lehetőség, hogy megismerjék a szaléziakat, Don Boscót, a Jóistent – mert

nem mindenki vallásos.

Milyen nálatok a karácsony? Hogyan ünnepeltek? Van valami szokás?

Ez az a hónap, amikor a családok találkoznak, hazajönnek azok is, akik más városban dolgoznak, vagy máshol élnek, és együtt ünnepelünk. Minden családban van családi találkozó, beszélgetés, ahol mindenki elmondja, hogy él, mivel foglalkozik, hogy érzi magát a munkahelyén, van-e valami gondja... Amíg egy ember beszél, a többiek hallgatják, és utána megbeszéljük, ha valakinek segítségre van szüksége, hogy tudnának neki segíteni. Így sokkal jobban megismerjük egymást a családban. Ilyenkor elme gyünk a nagymamához, ő főz, eszünk, iszunk együtt. Van egy nagy, közös tányér, mindenki kap egy kanalat, és együtt eszünk a nagy tányérból. Él egy olyan szokás is, hogy a család együtt imádkozik december 31. estétől január 1. reggelig, egész éjjel. Az emberek hisznek abban, hogy Istennel kell belépniük az új évbe. Az én családban minden évben megtartjuk ezt. Ilyenkor minden családtag otthon van, nem megyünk el sehová. Nálunk az együttlét a lényeg. Összejövünk, imádkozunk, énekelünk, és Istennek ajánljuk az előttünk álló évet.

Van-e valami terved, amit szeretnél megvalósítani?

Hát... csak hogy jó keresztény és jó szalézi legyek. Szeretnék közreműködni Isten művében. Azért imádkozom, hogy szaléziként teljesítem Isten akaratát, és az életemet a küldetésemért és a fiatalokért ajánlom fel, akikhez a küldetésem szól. Imádkozok Istenhez, hogy segítsen a szolgálatomban.

„Az ember szíve olyan, mint valami bevehetetlen fellegvár, amelyet csak szeretettel, szelídséggel lehet megközelíteni.” (Don Bosco)

Animátor mindennapok

„Légy vidám, tedd a jót, a verebeket pedig hagyd csiripelni!” - ez a mondat sokszor eszembe jut. Igyekszem ezzel a pozitív, teremtő lendülettel részt venni közösségekben. Ugyanis hivatalosan Egerben animátor vagyok, Szegeden pedig cserkész. Ennek a kettősségnek sok vonzata van. A legkiemelkedőbb talán, hogy mindig van lehetőségem új játékokat mutatni a másik közösségben. Nyáron mindig visszahúznak vidámságra nyitott légkörbe a sok év alatt elmélyített barátságok, habár soha nem laktam ott huzamosabb ideig. Amikor a nagymamám először beíratott oratóriumba, szerintem ő sem gondolta volna, hogy 15 év után még mindig vissza fog járni az unokája. Melegséggel tölt el az is, hogy ez az eszme, amit kisgyermekként megéltem az oratóriumban, tovább él, és lehetőségeimhez mérten igyekeztem kivenni a részem ebből. Nagyon jó érzés látni, hogy néhányan az első csoportomból hasonló úton indultak el. Kívánom, hogy legalább annyi örömük legyen benne, mint amennyi nekem volt.

Kovács Péter György

Töprengő

Fejtsd meg a keresztrejtvényt, és küldd el a fő megfejtést a web@szalim.hu e-mail címre. A beküldők között kisorsolunk egy-at. (A pontsorra a rejtvény megoldása értendő.)

Beküldési határidő: január 22.,

Laura Vicuña ünnepe. A nyertes nevét a www.szalim.hu oldalon tesszük közzé.

1. Ezt a szentet ünnepeljük december 6-án.
2. Ebbe fektették Jézust megszületése után.
3. Karácsonykor gyűjtjük meg.
4. Ezt gyűjtjük meg advent vasárnapjain.
5. A keresztények második legnagyobb ünnepe.
6. Hajnali mise.
7. Az örömvasárnap színe.
8. A karácsonyt megelőző 4 hét.
9. A bűnbánat színe.
10. Ezt jelenti az advent szó.

Kedves Fiatalok! :)

Eredetileg az animátortalálkozó előtt írtam volna ezt a pár sort. Nagyon örülök, hogy csak utána írom ezt. Azért örülök, mert a találkozó nekem is nagyon sokat adott lelkiekben ... főleg a vidám és lelkes jelenléteket. :) Don Bosco nagyon sokszor mondta a szaléziaknak, hogy a fiatalok között találkozunk a Jóistennel. Nektek köszönhetően a mostani találkozón is sikerült.

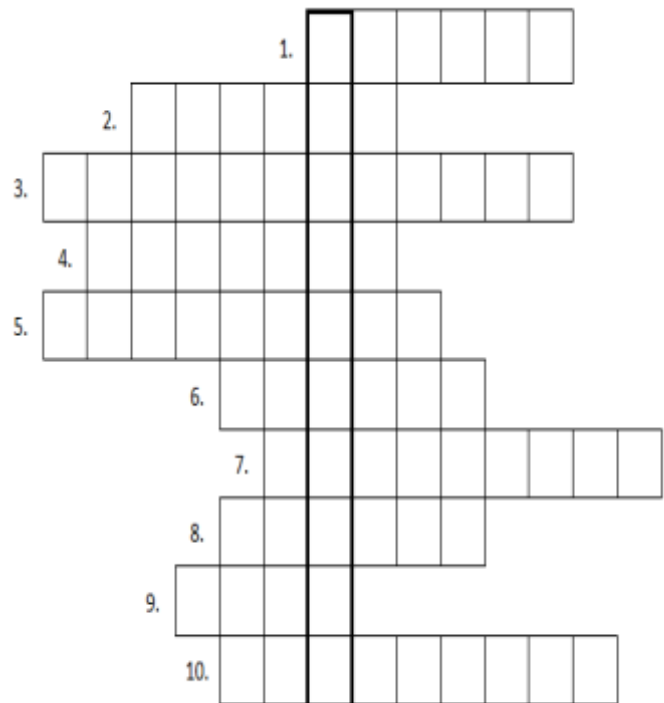

Lassan készülünk egy nagyon fontos eseményre... egy olyan eseményre, ami képes békét teremteni a szívünkben. Jézus Krisztus megtestesülése nem „ad” valamit nekünk, hanem „teremt”, „alkot” valami szépet bennünk. De csak akkor, ha engedjük. A legnagyobb ajándék, amit kaptunk Istentől, az a szabad akaratumk. De erre az ajándékra válaszolni kell... elfogadjuk ezt az ajándékot, vagy nem fogadjuk el?

Az animátortalálkozón sokszor előjött a „szelídség” témája. Meg vagyok győződve arról, hogy ebben rejlik a lelki békénktitka. A szelídség nem egy passzív, puha, gyenge tulajdonság. Jézus az életével nem ezt mutatja. Don Bosco és Mazzarello Mária sem így gondolták, vagy élték a szelídséget. A szelídség onnan ered, amikor tisztában vagyunk azzal, hogy mindenünk, ami van, az Isten ajándéka ... és ezt az ajándékot tovább kellene ajándékoznunk. Ez által tudunk valóban lemondani a hamis büszkeségünkről, hatalmunkról, elvárásainkról.

A Kisdéd ma is ingyen kínálja a békéjét, az elfogadásának útja pedig a szelídség útja. Leszel-e elég nyitott ezt észrevenni? Leszel-e elég bátor ezt elfogadni? Leszel-e elég szelíd ezt továbbadni? Imádkozok értetek, hogy ez a karácsony valóban Jézus születéséről szóljon. Kérem imáitokat, hogy számomra is ugyanaz történjen. Áldott és békés Karácsonyt kívánok nektek és családotoknak!

Sok szeretettel és imával,
Claudius atya SDB :)

Szállást keres a Szent Család

Húszéves hagyomány az óbudai szaléziaknál

A *Szállást keres a Szent Család* imalánc Óbudán közel húszéves hagyomány. A közvetlen célja, hogy elősegítse a résztvevők adventi felkészülését, megteremtse bennünk a Jézus-várás lelkületét, a várakozás és a felkészülés örömét, egyúttal alkalmat adjon a közösen végzett imára. Ezen túlmenően az imaláncnak több járulékos haszna és eredménye is van: mivel a résztvevő családok a saját otthonukban adják tovább a lánc következő tagjának, ez lehetőséget biztosít egymás jobb megismeréséhez, barátságok kialakulásához, kisközösségek létrejöttéhez, végeredményben a kápolnaközösség megerősödéséhez. Az imalánc kézzel fogható jele egy, a Szent Családot ábrázoló kép, melyet a résztvevők továbbadnak egymásnak; innen az elnevezése is. Advent első vasárnapján kezdődik és az éjféli misén ér véget.

Hogyan is zajlik az imalánc a gyakorlatban?

Már november közepén templomi hirdetésben és a templomi internetes levelezőlistán megjelenik a felhívás a jelentkezésre. A jelentkezők egyúttal megadják, hogy az adventi időszak mely napjai megfelelőek számukra, hogy a láncban előttük lévő családot otthonukban fogadják, illetve az utánuk következőt felkeresve az imaláncot továbbadják. A szervezők a megadott időpontokat figyelembe véve kialakítják a beosztást és azt a résztvevő családok elérhetőségével együtt megadják a jelentkezőknek.

Az imalánc advent első vasárnapjának előre egyeztetett szentmiséjén indul útjára, ahol a miséző pap átadja a Szent Családot ábrázoló képet a lánc első tagjának, aki azt hazaviszi, és amíg a váltás ideje el nem érkezik, otthoni körben, családjával, gyermekeivel, unokáival (ki-ki élethelyzetének megfelelően) az adventi felkészülés jegyében minden nap imádkozik a kép előtt. A váltás napján meglátogatják a lánc következő, a képet fogadó családját, ahol immár a két család együtt imádkozik a kép jelenlétében. Az imát általában a fogadó család vezeti, amelynek azonban nálunk nincs sem kötött szövege, sem megszabott időtartama. Lehet egy szentírási rész és/vagy egy ima felolvasása és erről való beszélgetés, vagy saját szavainknak az Úr elé tárása, karácsonyi énekek közös éneklése, stb. Természetesen a választott imák és énekek alkalmazkodnak a résztvevők korához: gyerekek esetében fontos az ő bevonásuk a számukra érthető imákkal, érdekes történetekkel, énekekkel. Az imádság befejeztével kezdődhet a kötetlen beszélgetés, egymás megismerése, illetve kisgyerekeknél a közös játék egy kis sütemény vagy tea kíséretében. Kápolnaközösségünkben rengeteg szoros barátság alakult ki ezen közös együttlétek alkalmával, mind a felnőttek, mind pedig a gyermekek körében. Az imalánc utolsó tagja az éjféli misén viszi ki az imaláncot megtettesítő képet az oltárra, letéve ezzel a közösség imaláncajándékát az Úristennek.

Simon András grafikája

Javaslat

Szállást keres a Szent Család

Liturgiájára az alábbi mintát javasolhatjuk.

Adventi éneket énekelnek a befogadókhöz érkezve. A szentképet hozó így köszönti a háziakat:

Békesség a háznak és minden benne lakónak! Fogadjátok hajlékotokba ezt a képet, s vele fogadjátok szívetekbe a megtettesült Ige üldását, szent Anyjának, Máriának alázatosságát, Szent Józsefnek tisztaságát és szolgáló lelkületét.

A házigazda így fogadja a képet:

Hogyan lehet az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám? Hogyan érdemlem én meg, hogy Teremtőm és Megváltóm, akit az egész világ nem tud befogadni, az én szerény otthonomban vegyen szállást. Szeretettel és tisztelettel fogadlak, ó Jézusom, Szent Anyáddal, Máriával és a Szent Szűz jegyesével, a Te tiszteletre méltó gyámoddal, Józseffel együtt. Hozzá e ház lakóinak lelki megvilágosodást, tisztulást, szent örömet és békességet, hogy méltó szívvel várjuk a kará-

csony ünnepét.

Elhelyezik a képet, felolvassák a Szentírásból, énekelnek, imádkoznak (például az örvendetes rózsafüzért, vagy szabad imát). A család fő könyörgése következik ezután:

Családfő: *Mutasd meg nekünk, Uram, irgalmasságodat!*

Mind: *És a te üdvösségedet add meg nekünk!*

Családfő: *Uram, hallgass meg könyörgésemet!*

Mind: *És az én kiáltásom jusson eléd!*

Családfő: *Könyörögjünk! Add meg kérünk, mindenható Isten, hogy mi, akik imálandó szent Fiad születését várjuk, egykor örvendéssel nyerjük el örökkévaló ajándékait is, ki él és uralkodik mindörökkön örökké.*

Mind: *Ámen.*

Mária éneket énekelnek ezután, majd a család egyik tagja mond könyörgést:

Imádkozzál érettünk Istennek szent Anyja!

Mind: *Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!*

Könyörögjünk! Kérünk Téged, Úristen, önts lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy akik az angyali üzenet által szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük, az Ő kinszenvedése és keresztye által a feltámadás dicsőségébe vitessünk! Krisztus a mi urunk által.

Mind: *Ámen*

Végül a szentkép hozója áldást mond, majd adventi énekkel búcsúznak:

Adventjének megvilágosító erejével szenteljen meg titeket az Isten!

Mind: *Ámen.*

Szabadítson meg a vétkek bilincseitől, hogy megtisztult szívvel várjátok második eljövételét!

Mind: *Ámen.*

Nyugodalmat jó éjszakát és boldog véget adjon nekünk a mindenható és irgalmas Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Mind: *Ámen.*

Forrás: www.katolikus.hu

Elmélkedésre: Szent József szomorúságai, örömei

1. Bánata: József elhatározza, hogy elhagyja Máriát. (Mt 1,18-19) **Öröme:** Szent Józsefnek angyal jelenik meg, és bátorítja Őt. (Mt 1,20-21)

2. Bánata: Jézus születésének szegénysége (Lk 2,6-7) **Öröme:** Az emberiség Megváltójának születése (Lk 2,10-19)

3. Bánata: Krisztus körülmetélése fölötti aggodalom (Lk 2,21) **Öröme:** Jézus Szent Neve (Mt 1,24-25)

4. Bánata: Simeon Máriára vonatkozó próféciája (Lk 2,34-35) **Öröme:** Simeon hálaéneke az emberiség megváltásáért (Lk 2,29-33)

5. Bánata: Menekülés Egyiptomba (Mt 2,13-14) **Öröme:** Egyiptom bálványainak megremegése (Iz 19,1)

6. Bánata: A veszélyes visszatérés (Mt 2,19-22) **Öröme:** A názáreti családi élet (Lk 2,39-40)

7. Bánata: Jézus elvesztése Jeruzsálemben (Lk 2,42-45) **Öröme:** Jézus megtalálása a templomban (Lk 2,46-52)

Forrás: apostolatestjoseph.com

Honnan ered a gesztenyézés szalézi szokása?

A szalézi oratóriumokban él egy szép szokás: minden-szentek ünnepének estéjén ellátogatnak a temetőbe, imádkoznak a megholtak lelki üdvéért, majd visszatérve az oratórium-ba frissen sült gesztenyét fogyasztanak. Ez a hagyomány a rend alapítójától, Bosco Szent Jánostól ered és egy csoda is társul hozzá! Giovanni Lemoyne, Don Bosco egyik életrajz-írója így írja le az esetet:

„1849-ben történt, mindenszentekre következő vasárnapon. Don Bosco összes növendékét kivette a temetőbe, hogy imádkozzanak a halottakért. Megígérte nekik, hogy Valdoccóba visszatérve megvendégeli őket gesztenyével. Ugyanis Margit mama három zsákkal vásárolt, de mivel azt gondolta, hogy nem lesz szüksége sokra, hát csupán egy részét főzte meg. Don Bosco, abban a hiszemben, hogy édesanyja mind megfőzte, a fiúk sapkáját becsületesen telerakta gesztenyével. Buzzetti látva, hogy Don Bosco ugyancsak bőkezűen osztja a gesztenyét, figyelmeztette.

Don Bosco sajnálta volna, hogy az adagokat szűkebbre kell szabnia, azért nyugodtan így felelt:

– Csak adjuk ki mindenkinek a maga porcióját, amíg csak tart a gesztenyéből.

Buzzetti szinte magánkívül volt. Don Bosco a kosárba merítette a kanalat, és jól megtévezve emelte ki, hogy csakúgy potyogott a gesztenye, és csodák-csodája, a kosár mégsem ürült ki. Jutott a gesztenyéből körülbelül *négyszáz* fiúnak, pedig mindegyik megkapta a maga becsületes adagját. Mikor Buzzetti a kosarat visszavitte a konyhába, látta, hogy még mindig van benne egy porcióra való, Don Bosco része, mint-ha csak a Szent Szűz tette volna el számára.

Már az osztás alatt csodáról suttogtak. A kosár mellett állók elbeszéltek a szomszédaiknak, azok meg továbbadták a távolabb állóknak. Lélegzetüket visszafojtva lesték a kiosztás végét, s amint az utolsó is megkapta a részét, egy szívvel-lélekkel kiáltották:

– Don Bosco szent! Don Bosco valóságos szent!

Don Bosco nyugalomra intette őket, de nagy fáradságába került, hogy hallgatásra bírja fiait, akik tolongva vették őt körül.

Az esemény emlékére Don Bosco elrendelte, hogy minden esztendőben mindenszentek ünnepének előestéjén – amint az Piemontban általános szokás – az oratórium minden látogatója gesztenyét kapjon.”

(G. Lemoyne: *Bosco Szent János élete II. 208-209 o.*)

Benediktbeuern

Beszámoló
Horváth Dániel

Zarán Szalézi Szent Fe 2017. o

Október elején Ábrahám Béla tartományfőnök atya vezetésével autóbusszal zárandó egyben: öt nap alatt összesen hat országot érintve több mint háromezer kilométert tettünk műve nagy folytatójának, a szalézi rend alapítójának sz

Benediktbeuern – a diszterem

Első állomásunk Benediktbeuern volt, mely napjainkban is a Szalézi Társaság fontos vallási képzési, tudományos és kulturális centruma. Az eredetileg román-gót stílusban épült épület együttes legemlékezetesebb része a nagyterem, ahol a falon látható képek szorosan összefüggnek egymással, érdekes egységet alkotják az antikvitás és a kereszténység szimbólumainak. A műalkotások az emberélet állomásait, lehetséges alternatíváit vázolják fel, miközben teológiai gondolatmeneteket mutatnak be. Este Béla atya mutatott be szentmisét paptársaival; prédikációjában a szalézi szentek sokszínűségéről beszélt, s megemlékeztünk az itt szolgálatot teljesítő magyar szalézi atyáról, Dániel Józsefről.

Annecy

A második napunk is főként utazással telt, de az autóbusszal töltött idő is tartalmas volt: lelki vezetőnk a reformációról tartott alapos és jól felépített előadást, hiszen úti célunk Svájcban vezetett keresztül, és Szalézi Szent Ferenc életének és munkásságának meghatározó tényezője az idén éppen 500 éves protestantizmus. Délben az Úrangyala imádságot mondtuk el közösen, és minden nap elmádkoztunk a rózsafüzért is. Este érkezünk meg Annecy városába, ahol egy esti városnézésre még maradt időnk. A napot szentmisével zártuk.

korának helyszínére az út jó fél óra. Ez alatt egy rövid előadást hallhattunk Szalézi Szent Ferenc írásairól, egyházpolitikai működéséről és karakteréről, azokról a pontokról, melyekben közös a nagy utóddal, Bosco Szent Jánossal.

A várkastélyban alapos és tartalmas idegenvezetést kaptunk Szent Ferenc mai is ott élő rokonától.

Harmadik állomásunk Chambérybe vezetett, ahol a Szalézi Szent Ferenc-székesegyházban szentmisén vettünk részt. A prédikáció központi gondolata a szalézi rend két példaadó szentjének az Oltáriszentséghez való viszonyát járta

Annecy – Szalézi Szent Ferenc sírjánál

A Thorens kastély

A harmadik napot Annecyben kezdtük: ellátogattunk a vizitációs nővérek templomába, amely egy hegy tetején magasodik az óváros fölé. Bent jobboldalt a színes ablakok Chantal Szent Johanna, bal oldalon Szalézi Szent Ferenc életének jeleneteit ábrázolják; elöl kétoldalt a két szent sírja, szarkofágja található. Innen lesétáltunk a Szent Péter-székesegyházba, ahol Szalézi Szent Ferencet pappá szentelték.

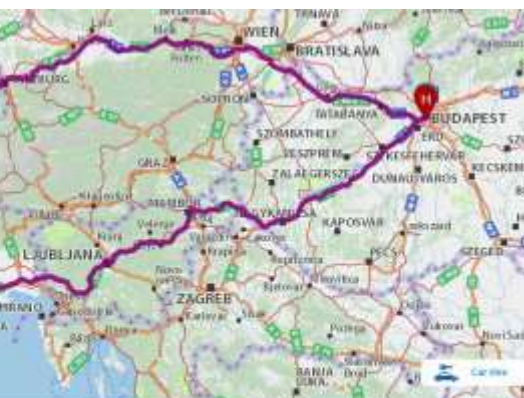

Chambéry

Annecyből Thorensbe, a szent gyermek-

dokút renc nyomában któber 5-9.

kúton vettünk részt, melynek mottója („Szalézi Szent Ferenc nyomában”) iránytűnk is volt meg, s így látogattuk meg a Szalézi Szent Ferenchez kötődő fontos helyeket, ezt követően ülőhelyét és a „szalézi Szentföldet”: Torinót.

Valdoccót elhagyva Colle Don Bosco felé vettük az irányt, ahol sétálhattunk az álmok mezején, betekinthettünk a gyermek Bosco Jancsi rendkívül szegény otthonába, a Rózsafüzér-kápolnába, végül pedig a Don Bosco-bazilikában megtekintettük a névadó ereklyéjét is. Innen indulva ismét hosszú út után a camposampierói ferences lelki gyakorlatos házban foglaltuk el zarándokutunk utolsó szállását.

körül.

Hosszú út után este érkeztünk meg Valdoccoba, ahol a nap zárógondolatait a Pinardi-kápolnában hallgathattuk meg.

Negyedik napunkon már kivétel nélkül Bosco Szent Jánoshoz kötődő helyeket látogattuk meg. A Szalézi Szent Ferenc-templomban bemutatott reggeli szentmisét követően a Segítő Szűz Mária-bazilikába mentünk, ahol számomra a Szent István-ábrázolás érdekes története és Don Bosco ereklyéje maradt a legmaradandóbb emlék. Megnéztük a szent lakrészét: szobáját, dolgozószobáját, a híres íróasztalt a levéltartó polcokkal.

Utunk utolsó napján egy állomásunk volt: Treviso, ahol a vizitációs nővérek Szalézi Szent Ferenc szív-ereklyéjét őrzik. Odafele a 'szív' szimbolikájáról hallgattunk elmélkedést. A nővérek templomában Béla atya prédikációjában az alázatról beszélt, és Bosco Szent János jelmondatának („Lelkeket adj, Uram, a többit vedd el”) aszketikus és misztikus olvasati lehetőségeiről.

Az zarándoklaton harminckilenc fő vett részt, szaléziak, szalézi intézményekben dolgozók és más érdeklődők. Ez az öt nap ismét jó lehetőség volt, hogy a magyarországi Szalézi Család tagjai jobban megismerjék egymást. Az út fizikailag megterhelő volt, mégis nagyon jó hangulatban telt. Sok szellemi és lelki táplálékkal szolgált, és az, hogy ilyen rövid idő alatt ennyi helyen megfordultunk, érdekes és maradandó rácsodálkozásokkal ajándékozott meg bennünket (például az arisztokrata Szalézi Szent Ferenc gyermekkori otthonának gazdagsága után megtapasztaltuk a rendkívül szegény családból származó Bosco Szent János életkörülményeit). Ilyen rövid terjedelemben élményeinket összefoglalni lehetetlen; az út során szerzett tapasztalataink hosszú ideig elkísérnek minket.

Torino – A Pinardi-kápolna

Torino – A Szalézi Szent Ferenc-templom

Torino – A Segítő Szűz Mária-bazilika

Torino – Don Bosco szobái

Colle Don Bosco

Treviso

Magukra maradva

Gyermekideggondozóban, az egyetememen végzett munkám során sokféle és megdöbbentő történettel, élethelyzettel találkoztam, de ez év szeptemberében – igaz, másoktól hallott, konferenciákon, szakirodalomban is jelzett – számomra új, egy hallgatóm életét megnehezítő, jelzésértékű történettel szembesültem. A tanév elején az elsőéves hallgatóink számára kiscsoportos pályaszocializációs órákat tartottam, amelyek lényege a választott pedagógiai területre való ráhangolódás, készségfejlesztés, a hallgatói szerepre való felkészülés és a hallgatói közösségépítés. Egy alkalommal szóba került az interneten történő ismerkedés, a számítógép, mint az életünk szerves része. Hallgatóim főleg a pozitív oldalát emelték ki és annak negatív hatásairól én beszéltem. Második példámot követően szólalt meg az egyik lány, hogy ő most érzi úgy, hogy neki muszáj elmondania azt a megalázó történetet, ami vele esett meg elsős gimnazista korában. Három, a baráti köréhez tartozó társa viccből feltörte az e-mail fiókjait és a számára fontos, valamint a kevésbé fontos személyeknek is durva, rágalmazó és közönséges leveleket küldtek az ő nevében. Amikor először kérték tőle számon, akkor nem értette, hogy miről van szó. Rövid időn belül csak azt tapasztalta, hogy mindenki elfordult tőle és megfagyott körülötte a levegő. Szüleinek is jelezték lányuk „durva, megalázó tetteit”, akik kérdőre vonva őt teljesen elbizonytalanodtak, hol hittek neki, hol ismét kételkedtek az ő szavahihetőségében, s mindezek következtében ők érezték magukat áldozatnak. Az addigi vidám, társasági diákélete magányossá vált, mindenki hátat fordított neki. Ő addig szívesen beszélgetett, nevetgált, de akkor a hallgatás és az egyedüllét vált napjai jellemzőivé. Teljesen magányossá, társtalanná vált és az olvasásba menekült. Ennek az új „barátságoknak” örült, tartalmat adott a rövid idő után bekövetkező nyári vakációnak. Sokat gondolkodott azon, hogy volt-e igazi barátja és úgy látta, hogy nem. Az is sokat foglalkoztatta, hogy mit tehet az igaz barátságok érdekében, mit kell tennie azért, hogy az életében rendet

teremtjen. Ebben a magányban és belső munkában ő teljesen magára maradt. Mára már van egy-két barátja, de nem érez olyan bizalmat, mint régen. Most is dolgozik azon, hogy elfogadják. Ahhoz, hogy a régi barátaival rendeződjen a kapcsolata, túl későn derült ki, hogy nem ő írta azokat a leveleket, hanem feltörték az e-mailjeit, és már nem is érzi szükségességét a régi barátságoknak. Az elkövetők még harmadikos korukban lelepleződtek, de ezt senki sem kezelte úgy, mint egy bűncselekményt és a szülei, pedagógusai sem tudták úgy felfogni, hogy neki ezzel a magánéletéből másfél évet elvettek, megalázták. Azonkívül úgy érezték, hogy egy „diákcsíny” miatt nem jelenthetik fel őket, nem tehetik tönkre az életüket. Ő ezt, amikor elmondta nekünk, már nem is akarta, de a teljes következmény nélküliséggel mind a mai napig nem ért egyet.

Ezt az órát követően sokat gondolkodtam azon, hogy akár szülőként, akár pedagógusként fel vagyunk-e készülve az agresszivitás kezelésének ezen új megjelenési formáira? Észre vesszük-e és tudjuk-e kezelni az áldozatok magányosságát? E kérdésekre adott válaszok megfogalmazásához is sok segítséget ad Don Bosco. Természetesen nem a számítógépes agresszivitásra gondolok, de az ő elveit, gyakorlatát átültetve az adott problémakörre komoly alapot kaphatunk. Az 1848-as háborús évben az ő fiait is lázba hozta a függetlenségért vívott harc. A szeretetre, békességre, az elfogadásra tanító Don Bosco azt tapasztalta, hogy a foglalkozásokról rohannak a fiúk, hogy háborúsdit játszanak. Ő ezt nem tiltotta, fapuskákkal engedélyezte a „harcot”, de feltételül szabta, hogy testi bántalmazásba nem torkollhat a játék, és ha kezdődik a katekézis, akkor figyelmeztetés nélkül átvonulnak a templomba. Így ír erről Adolfo L'arco:

„Don Bosco már jóval a pszichoanalitikusok előtt rájött arra, hogy a fiúkban valamiféleképpen fölhalmozódik az agresszivitás (természetesen ez nem kötődik nemhez! – a szerző megj.), és jobban megértette, mint a pszichoanalitikusok, hogy ezt az agresszivitást sportos küzde-

lemmel ártalmatlanná lehet tenni. Ezt a kaotikus energiát becsületes harcban kell levezetni.Ha elfogadjuk azt, hogy a háború a biztosíték szerepét játssza a fiatalkori agresszivitásban, akkor miért ne lenne képes az emberiség nemesebb célokra is kihasználni ezt a robbanni képes energiát?” (L'arco, 1998., 62.) A fenti eset és Don Bosco gyakorlata kapcsán azt kell átgondolnunk, hogy milyen hasznos számítógépes és ahhoz is kapcsolódó egyéb tevékenységbe tudjuk átfordítani az agresszivitásban megnyilvánuló kreativitást, szellemi, fizikai tetterekészséget. A tájékozódást megalapozó szakirodalmak átolvasását követően a megelőző pedagógia szerves részét képezi azon szakemberek, szaktanárok, szülők felkutatása is, akik ötleteikkel és azok kidolgozásával vagy már megvalósult jó gyakorlataikkal is segíthetik iskolai és oratóriumi munkánkat. Ennek eredményességéhez be kell látnunk, hogy ilyen jellegű problémával még nem találkoztunk és annak lehetséges megoldási módjait sem ismerjük.

Ha mégis áldozattá válik egy gyermek, észre vesszük-e, fel merjük-e vállalni az ő problémáját? A fentiekben leírt történet kapcsán az első gondolat, hogy a szülői szeretettel teli bizalom soha sem lehet önző, nem tekinthetjük magunkat áldozatnak. Ugyanígy a pedagógus sem, aki azt éli meg, hogy ez már megint a mindennapokat megnehezítő, kényes kérdés és pont őt érinti. Ha a gyerekek gondját lebecsüljük, bagatellizáljuk, vagy úgy teszünk, mintha meg sem történt volna, akkor az nem segít! Bezár, a gyerek egyedül marad, vagy ahhoz fordul, akitől segítséget remél, vagy úgy véli, az a segítség.

Don Bosco sokat imádkozott azért, hogy megértse és segíteni tudja fiait. Gyakran hallhatták tőle: „Úgy haladok előre, ahogyan azt a körülmények megkívánják, és ahogyan azt a Szentlélek sugallja nekem.” (L'arco, 1998., 41.) E sugallatra miként viselkedett? „Don Bosco számára a fiúk problémái sokkal fontosabbak voltak a nagyok gondjainál. Ezért éppen olyan megbecsüléssel fogadja a csavargót, mint a minisztert. A szent nevelő nem fölületesen közeledett a fiúkhoz, hanem úgy beszélgetett velük, mint egyenértékű társakkal, belemélyedt problémáikba és teljesen beleélté magát helyzetükbe.” (L'arco, 1998., 42.)

Adolfo L'arco (1998): Neveljünk úgy, mint Don Bosco. Reprografia Bratislava

Szalézi Pedagógiai Konferencia

„Ügy cselekedj, ahogy Don Boscót látod cselekedni!”

Lélekben megfiatalodott szaléziak, Don Bosco-barátok, pedagógusok hallgatták Béla atya szokásos köszöntőjét és bevezető gondolatait, hiszen újra egyetemistának érezhették magukat a több évtizedes múlttal rendelkező Szalézi Pedagógiai Konferencián.

Hol vannak már azok a régmúlt idők, amikor Békéscsabán és Balassagyarmaton, családi keretek között elmélgedtünk a „Megelőző Módszer”-ről? Szájtátva néztük a két nagy szakgimnáziumunknak helyt adó Mérnök utcai épület nagyelőadóját, amelyet bármely felsőoktatási intézmény megirigyelhetne. Hatalmasat fejlődtek a szaléziak infrastruktúrában, pedagógus- és tanulólétszámban, ismertségben.

Mindezt alátámasztva a terem zsúfolásig telve várta Uzsálné dr. Pécsi Rita neveléskutató előadását a bizalompedagógia gyakorlati alkalmazásáról. Az előadó sodró lendülete a hallgatóságot is magával ragadta. Büszkén hallgattuk, hogy az egyik legnagyobb bizalompedagógus rendalapító atyánk, Don Bosco, az „önmagát önzetlenül szétosztó szeretet zsenije”.

Katona Miklós, a Nemzetgazdasági Minisztérium főosztályvezetője igyekezett minket megnyugtatni, hogy állami szinten látják és nagyra becsülik azt a tevékenységet, amit a szaléziak végeznek a

szakképzésben, ami azért jelent reményt, mert tanulóink nagy része szakképző intézményben tanul, így bármiféle változás ebben az ágazatban sokkal jobban érint minket, mint más egyházi fenntartókat.

Balla Árpád és Pilling Dóra, az Óbudai Egyetem hallgatói olyan Microsoft-alkalmazásokat mutattak be, melyeket a pedagógusok és a tanulók bátran és nem utolsósorban ingyenesen használhatnak fel munkájuk, tanulmányaik során.

Az ebédszünetben a résztvevők egymással beszélgetve tárgyalták meg az eddig elhangzott előadásokat és azt, hogy melyik szekcióülésem folytatják a délutáni programot.

Dr. Bajó Gábor és a META-Don Bosco Szakgimnázium egészségügyi munkaközössége az egészségügyi nevelés lehetőségeit mutatták be iskoláink számára, intézménytípustól függetlenül.

Chogyelkáné Babócsy Ildikó, a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium tanára olyan pedagógiai módszertani fogásokat ismertetett, amelyeket a szakképzésben oktatók tudnak hasznosítani.

Irodalomórai kooperatív technikákat mutatott be Horváth Dániel, a Zafféry Károly Szalézi Középiskola pedagógusa. Simon Péterhez, a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium pedagógusához akkora sorok álltak, amiket utoljára gimnáziumi

matematikatanárom fogadóóráján láttam. Nem véletlenül, hiszen igazi szalézi témáról, az iskolai közösségépítés értékeiről beszélt.

Dr. Sedivi Lászlóné Balassa Ildikó, SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium igazgatója egy viszonylag új pedagógiai programról, a témahetek programszervezési tapasztalatairól számolt be, arra biztatva az intézményeket, hogy ők is bátran vágjanak bele ebbe a programba.

Egy régi egyházi mondás szerint a pénzesláda kulcsa mindig a szaléziaknál van. Egy szalézinak, hogy a társadalom periferiáján lévő, rendkívül szegény ifjúságot a megfelelő módon, lelkielköteléssel, tudással, szeretettel és egyéb feltételekkel támogassa, mindig értenie kellett a gazdasági folyamatokat. Ehhez nyújtott segítséget Fekete Dóra és a META-Don Bosco Szakgimnázium gazdasági munkaközössége pénzügyekről szóló színes előadása.

Gáti-Böti Mariann és Gál Nelli, a META-Don Bosco Szakgimnázium pedagógusai a hátrányos helyzetű SNI-s, BTM-s gyermekek nevelésének, oktatásának lehetőségeiről beszéltek.

Az intézményi önértékelés szinte minden iskolánkban aktuális. Ennek tapasztalatait foglalta össze Petróczi Gábor igazgató a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból.

Ehhez a gondolatmenethez csatlakozott

Cséfalvy Katalin, a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium igazgatóhelyettese, a mérés-értékelés intézményi bemutatásával.

Hazánkban, de talán egész Európában példamutató a szaléziak romaintegrációban betöltött kiemelkedő szerepe. Kavalycséné Juhász Krisztina, és Fehér Béla, a Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola, Szakgimnázium, Gimnázium és Kollégium igazgató-helyettesei azt mutatták be, hogy mindez milyen módon történik iskolájukban.

Érdeklődve vártuk Elleh Hajnalkának, a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanárának előadását, hogy miként tud hitet csepeg-

tetni diákjainkba. A résztvevők nagyon sok csepp hitet kaphattak, hiszen mindannyian nagyon sajnáltuk, hogy kevesünket tanított ilyen tisztaszívű pedagógus.

Az idei konferencia helyszíne, az Ybl-díjas Mérnök utcai épület megmutatta a Don Bosco tisztelőknak, hogy mennyire fontos a szaléziak számára tanulók, pedagógusaik környezete. Többen megjegyezték, hogy öröm lehet idejárni iskolába, hiszen ez egy rendkívül modern épület, ahol élmény még a tanulás is.

Előttünk jártak, velünk jártak

P. Havasi József SDB rovata

P. Tóth Jenő SDB (1917–2006)

1917. november 7. nem a legjobbat mondó dátum számunkra, hiszen ekkor indult el az a mozgalom, amely lángba borította egész Európát, és millióknak hozott gyötrelmet. Nem szívesen gondolunk rá. Azonban van valami, amiért mégis kedves számunkra: ezen a napon született egyik kedves rendtársunk, Tóth Jenő atya. Viccesen mondogattam is neki, hogy ő a „nagy szocialista forradalom gyermeke”.

Tóth Jenő atya Nagyasszonyfán született, szülei egyszerű földművesek voltak, akik tíz gyermeket neveltek fel. A Tóth család a vallásos családok példaképe volt, ahol a gyermekek magukba szívták a hívő élet szépségét. A család mindennap együtt imádkozott, vasárnap pedig együtt mentek szentmisére. A kis Jenő már kiskorától fogva ministrált. Az elemi iskolát kitűnően fejezte be, így az ötödik osztály után a szülei a nyergesújfalui szalézi iskolába küldték. Ott is kitűnt szorgalmával és tudásával. Megszerette a Don Boscó-i vidámságot és az előljárók példás életét, azonban – mint írta – gondolni sem akart rá, hogy pap legyen. Ezt az elhatározását egy év múlva megváltoztatta, ugyanis a karácsonyi szünet alatt az intézetben maradt és az előljárói rábízta néhány diák gondozását. A fiúkkal való foglalkozás közben döbbsent rá, hogy milyen szép másokat segíteni, oktatni. Elhatározta, hogy ő is szalézi lesz, jelentkezett a szaléziaknál, és 1934-ben elkezdte a noviciátust, majd 1935-ben fogadalommal kötelezte el magát. Ezután folytatta tanulmányait Nyergesújfalun, egy évet Péliföld-szentkereszten, majd esztergomi tábori

intézetünkben járt be Esztergomba, a Bencés Gimnáziumba. Érettségi után, 1938–1939-ben a rákospalotai intézetben volt felügyelő, majd visszakerült Nyergesújfalura, ahol a fiatalokkal zenekart alapított Mészáros Lajos igazgató támogatásával. 1941 júniusában örökfogadalommal kötelezte el magát a Szalézi Társaságba. Antal János tartományfőnök Torinóba küldte teológiára. Decemberben érkezett Torinóba, ahol éppen az Oratórium százéves fennállását ünnepelték. Ez olyan hatással volt rá, hogy egész életét az oratóriumi munkának szentelte.

Sajnos, a háború kitörése miatt 1943-ban haza kellett jönnie. Péliföld-szentkereszten folytatta teológiai tanulmányait és 1945 augusztusában, Esztergomban pappá szentelték.

A háború után egy évet Mosonmagyaróváron volt tanulmányi vezető, majd

1946–1948-ig Rákospalotán oratóriumvezető és ugyanakkor egyetemi tanulmányait is folytatta, mégpedig a teológia keleti nyelvészeti osztályán.

1948. augusztus 12-én visszatért Szentkeresztre, mint a Szentírás és a héber nyelv oktatója és tanára. Sajnos ez a tevékenység nem tartott sokáig: 1950 nyarán a többi rendtársával és a teológusokkal el kellett hagynia Szentkeresztet. Ő is, mint minden szalézi, földönfutó lett.

Ezután Varsányban hitoktatói, Bajóton, majd Nyergesújfalun kántori állást vállalt.

Az 1956-os forradalmat nagy lelkesedéssel fogadta. Tele optimizmussal készült új feladatára, azonban letartóztatták. Raboskodott Székesfehérváron, Kistarcsán, Tökölön. Kiszabadulása után is állandó rendőri felügyelet alatt állt.

1958-ban Vasszécsényben kántori állást kapott. 1973-tól ugyanitt káplán, majd 1977-től plébános volt. Egyházközségi újságot alapított *Üzenet* néven, megszervezte a Liszt Ferenc cserkészcsapatot, a Kinga Énekkart. 1993-ban elindította a plébánia építését, a tervezéssel Makovecz Imre egyik irodáját bízta meg. 1995-ben mondta aranymiséjét az elkészült közösségi ház udvarán.

83 évesen visszatért a szalézi közösségbe. Szombathelyen működött nagy lelkesedéssel.

Hálásan köszönjük Jenő atyának mindazt, amit tett, főleg pedig hűségét Don Boscóhoz!

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus története

A 19. század második felében Emilie Tamisier (1834–1910) hitét komolyan megélt francia kisasszonyt is foglalkoztatta, mit lehet és kell tenni, hogy minden, de mindenkéltől a keresztény ember hite és szeretete újra lángoljon Krisztus szeretetétől? Arra jutott, hogy csak az Oltáriszentség nyilvános tisztelete az igazi és egyetlen orvosság az Istentől egyre inkább eltávolodó világ számára. Próbálta összefogni a híveket, hogy vallják meg együtt a hitüket. Ügyét Gaston de Ségur püspök is támogatta, aki Franciaországban az eucharisztikus lelkiesség apostola, a szigorú katolicizmus kiemelkedő képviselője volt. Céljuk az volt, hogy érzékenyítsék a hívőket az eucharisztikus „jelenlét” iránt, s egyúttal felmutassák a katolikusok számára, hogy milyen sokan vannak és milyen erősek. Ez azért volt különösen fontos, mert akkoriban a francia közéletben a liberalizmus, a szabadkőművesség és ateista áramlatok dúltak. A hatalom elvetett minden isteni tekintélyt és az embert önma-ga törvényhozójává kiáltotta ki.

Ezekkel az erővel szemben igen gyenge kezdeményezéseknek tűnnek Tamisier kisasszony próbálkozásai arra vonatkozóan, hogy nyilvánosság előtt ismerjék el hitüket az emberek.

Kezdetben zárandoklatokat vezetett Avignonba, ahol az egyik templomban örökimádás folyt. Később elhatározta, hogy kongresszusokat fog rendezni, hogy még hatékonyabban hirdesse az Eucharisztia jelentőségét. Első próbálkozásai nem sok sikerrel jártak, mivel egyes püspökök féltek, hogy hasonló megmozdulásokkal még jobban elmérgesíthetik a vezető körök amúgy is egyházellenes magatartását. Ennek ellenére nem nyugodott, folytatta a munkát és 1881-ben az észak-franciaországi Lille-ben sikerült megrendezni az első Eucharisztikus Kongresszust. 1893-ban a VIII. kongresszust már Jeruzsálemben, pápai legátus jelenlétében, a XXI-et, 1910-ben már a tengerentúlon Mont-reálban tartják jelezve, hogy az esemény milyen jelentőséggel bír. Már a kezdetekben erős hatást gyakoroltak a közvéleményre a hatalmas méretű ünnepek és főként az impozáns eucharisztikus körmenetek.

Az Egyház új korszaka a müncheni kongresszuson (1960) érik be, ahol a rendezvények középpontjában már a szentmise állt. Evvel is kifejezve, hogy az Eucharisztia tiszteletének minden megnyilvánulása a szentmiseáldozattal kapcsolatban nyer értelmet. Innentől kezdve a kongresszusok csúcspontja a pápai legátus által celebrált szentmise. Az idő múlásával az Eucharisztikus Kongresszusok egyre inkább megnyílnak a világ örömei, fájdalmai, reményei és szükségei felé, és az Eucharisziából kiindulva felajánlják hozzájárulásukat az emberibb és igazságosabb társadalom kialakításához.

Don Bosco mondta az Eucharisziáról:

A szentáldozásra mindenkinek szüksége van: hogy a jók kitartóak legyenek, és a rosszak megjavuljanak.

A szentségimádás iskolája

Lassan tudatosan vess keresztet!

Térdelj, vagy ülj le – összeszedetten, csendben legyél.

Nézd az Oltáriszentséget, majd később hunyd le a szemed!

Tudatosan helyezkedj Isten jelenlétébe, mondogasd magadban:

„Jézus, Te valóban itt vagy az Eucharisziában.”

„Jézus, köszönöm, hogy itt vagy velem.”

„Jézus, taníts engem, hogyan szeresselek.”

„Jézus, Te szomjazol az én szeretetemre.”

Öntsd ki a szíved Jézus előtt, ha szétszórt vagy, gyengéden tereld vissza gondolataidat Jézushoz.

Még ha semmit sem érzel, Jézus cselekszik benned!

Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK) 1324.

Az Eucharisztia az egész keresztény élet forrása és csúcsa. Az összes szentség, mint minden más egyházi szolgálat és az apostoli tevékenység is, a szent Eucharisziához tartozik és reá irányul. Az Eucharisziában ugyanis benne van az Egyház minden lelki java, tudniillik maga Krisztus, a mi Húsvétünk.

Tudod-e?

Mit jelent az eucharisztia szó?

Az eredeti görög szó jelentése: hálaadás. „Kezébe vette a kenyeret, hálát adott (gör. euchariszteszasz)...” Más bibliai elnevezés a kenyértörés (ApCsel 2,42), és az Úr vacsorája (1Kor 11,20). Egyéb jelentései: áldozat, eledel, útravaló.

(Katolikus Lexikon)

Minden forrásom belőled fakad.
(Zsolt 87,7)

Ima a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért

Mennyei Atyánk, minden élet forrása!
Küldd el Szentlelkedet,
hogy az önmagát értünk feláldozó
és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust
felismerjük és egyre jobban szeressük!
Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk,
orvosunk és békességünk.
Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömét
elvigyük minden emberhez!
Add, hogy a készület ideje
és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése
egész hívő közösségünk, fővárosunk, népünk,
Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon!
Ámen.

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus – Budapest, 2020

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Horvátország – Iskolát építenek a szalézi munkatársak

– A szalézi általános iskola alapítói, a horvát főváros, Zágráb délnyugati részén található Jarun városrész helyi közösségének szalézi munkatársai kampányt indítottak „Építsünk együtt iskolát!” címmel. A kampány célja a szalézi általános iskola munkájának előmozdítása és az iskola állandó helyének megoldásához szükséges adományok összegyűjtése. A munkatársak megragadnak minden alkalmat, hogy hirdessék szándékukat. Első nyilvános bemutatkozásuk október 27-én volt egy dicsőítő zenei est keretén belül. A szalézi iskola felépítése lehetővé teszi a szülők új generációinak, hogy gyermekeiknek minőségi oktatást és nevelést biztosítsanak Bosco Szent János lelkisége és pedagógiai módszere szerint, hogy gyermekeik jó keresztények és becsületes állampolgárok legyenek – indokolják kezdeményezésüket a jaruni szalézi munkatársak.

www.uss.hr

Olaszország – Tizedik „Szentek futama” a szolidaritás jegyében

– Tizedik alkalommal rendezti meg a Don Bosco nel Mondo Alapítvány Rómában november 1-jén, mindenszentek ünnepén azt az utcai futóversenyt, amely egyesíti a sportot és a szolidaritást. Az rangos sportesemény kedvezményezettjei idén az indiai „kis menyasszonyok”, azok a kislányok, akiket egészen fiatalon feleségül kényszerítenek felnőtt férfiakhoz,

ami súlyos következményekkel jár mind az egészségügyi, mind a fizikai és szellemi fejlődésükre.

A verseny útvonala továbbra is a hagyományos, az indulás és érkezés a XII. Piusz téren volt, miután befejeződött a szentmise, amely a Szent Péter-bazilikában minden résztvevő számára nyitott, és amelyet idén Tullio Orler atya, az alapítvány elnöke mutatott be. Az idei verseny újdonsága, hogy az amatőröknek is lehetőségük volt benevezni a 10 km-es útvonalra, így három verseny zajlott a történelmi Róma utcáin: 10 km a hivatásos sportolók számára, valamint 10 km és 3 km az amatőrök számára.

Említésre méltó, hogy a résztvevők között volt az „Athletica Vaticana”, vagyis a Vatikán munkatársaiból és állampolgáraiból álló csapat is 50 futóval. A 10 kilométeres távra 7500 résztvevő nevezett be 38 országból. Közülük 5300-an valóban futva versenyeztek, míg 2200-an sétálva vettek részt, így fejezve ki egyetértésüket a Don Bosco nel Mondo Alapítvány programjával.

www.tuttosport.com

Ausztria – Halloween helyett 1000 fény éjszakája

– Október 31. estjén Ausztria plébániáin ezer és ezer gyertya és mécses gyullad ki: „1000 fény éjszakája” elnevezéssel alternatív estet rendeznek a Halloween ellenpontjaként. Az 1000 fény éjszakájának alap gondolata az, hogy a „sok mindennapi szent” összpontosítsanak – azaz azokra, akik

„szent” életet éltek, de nem kanonizálták őket. A sok fény felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy „mindennapi szentek” mindenütt vannak, és „nagy kisugárzással” rendelkeznek. Minden emberben „van valami szent, még akkor is, ha gyakran nem ismerik fel, vagy észrevétlenül marad”.

A fények, az impulzusok, a dalszövegek, a zene, a körbejárható labirintusok és a fénysávok hozzásegítettek a megnyugvashoz és ahhoz, hogy felfedezzék a „mindennapi szentet” önmagunkban. Október 31-én este több ezer gyertya, mécses és lámpa gyulladt ki a templomokban, kápolnában vagy más különleges helyeken, számos plébánián Ausztria-szerte.

www.donbosco.at

Pakisztán – A juhanábádi katolikus közösség fénye – Akash Bashir

– „A vértanúk vére az új keresztények magja” – mondta Tertullian a második században. Ez a „csoda” újra megtörtént Lahorban, Pakisztánban, Akash Bashirnak, a fiatal volt szalézi növendék áldozatának köszönhetően, aki 2015. március 15-én elvesztette az életét, amikor megölelte az öngyilkos merényletet, hogy megakadályozza őt, hogy belépjen a juhanábádi Szent János templomba, Lahor keresztény negyedében. Két és fél évvel az öngyilkos merényletek után a juhanábádi katolikus közösségben az élet majdnem normális mederben folyik; felújították a plébániatemplomot, és párhuzamosan folytatják a közösség katolikus szellemének emelését. A keresztény temetőben Akash Bashir sírja ragyog, és mindig tele van virágokkal. Sokan imádkoznak, és kéri a közbenjárását. A plébániaközösség egy kis könyvecskét adott ki angolul és urdu nyelven néhány tanúvallomással és imádsággal. A lahori érsekség, és különösen a juhanábádi plébánia közössége elkezdte összegyűjteni a szükséges dokumentumokat és tanúbizonyságokat, hogy a lehető legteljesebb vizsgálati anyagot állítsák össze, ami a vértanúság elismerésének előzetes szakaszában szükséges, hogy idővel elindíthassák a kanonizációs eljárását.

ANS – Lahor

Keressék fel honlapunkat: www.szaleziak.hu

Don Bosco Iskola

Hittanosok kirándulása Bél-köre – A kazincbarcikai Don Bosco Iskola hitéleti ifjúsági csoportja október 5-én kirándulásra és kincsvadászatra indult BÉlapátfalvára. A lelkes csapat arra is vállalkozott, hogy felfedezze a Bél-köre vezető tanösvény rejtette kincseket, különlegességeket.

Andrásfalvy János szalézi atya vezetésével csapatversenyt rendeztünk a tanösvényen. A legaktívabb gyerekek közül két akciócsoport alakult, akik előre mentek, hogy megpróbálják minél hamarabb végrehajtani a feladatot. Négy állomás volt, az első állomáson a János-hegy lábánál a feladat fekvőtámasz és guggolás végrehajtása volt. Minden állomásnál a csapatoknak fénykép és videó készítésével is meg kellett örökíteni a feladatok végrehajtását.

A Szász-bércre érkezve különleges párnaláva követ fényképezhettek le a fiatalok. Megtudtuk, hogy milyen egyedülálló pillangófélé él itt a Bükkben és azt is, hogy mi a Boldogasszony papucs.

A hozott szendvics mellé Fodorné Éva tanárnő anyukája készítette finom házi pogácsát fogyaszthattunk. Ezt követően az aszfaltút végére érkezve ketté vált csapatunk. A nagyobb részével, akik még mindig bírták a túrát, felmentünk a Bél-kő csúcsára, és onnan csodálatos panorámában volt részünk, a többiek visszasétáltak az apátságához.

A túra méltó lezárásaként igeliturgián vettünk részt az apátsági templomban, amire már idegenvezetőnk is megérkezett, és tetszett neki a Tibor testvér vezetete áhítatos éneklés. Morvai Anita tanárnőnek kiosztották az idézeteket, majd idegenvezetőnk kiváló, érdekes idegenvezetésben részesítette csapatunkat. Élményekkel megrakodva poroszkálhattunk vissza a buszhoz.

Kalina Istvánné

Nyílt nap vetélkedővel – A kazincbarcikai Don Bosco Iskolában október 27-én nyílt napot tartottak, melyen a környékbeli általános iskolák diákjait és osztályfőnökeit fogadták. Közel 200 tanuló vett részt ezen a rendhagyó nyílt napon, akiket 15 csoportra osztottak és a „Don Bosco rózsája” elnevezésű játékos vetélkedősorozaton keresztül mutatták be nekik az iskola szakmai kínálatát. Kilenc állomáson át járták be az intézményt az érdeklődő diákok, tanműhelyeket és bemutatótermeket látogattak, ahol az egyes szakmákhoz kapcsolódóan interaktív foglalkozásokon vehettek részt.

A nyílt napi vetélkedőn részt vett csapatokat az egyes állomásokon pontozták, így a legeredményesebb csapatok értékes nyereményben és különdíjban részesültek. Azok a csapatok, akik végigjárták a szakmai próbákat, pl: íz-illat próba, téglavetés próbája, tűzpróba stb., kiérdemelték

Megáldották a szaléziak új közösségi házát Gyódon

Ábrahám Béla tartományfőnök és néhány közeli munkatársa jelenlétében október 12-én Udvardy György pécsi megyéspüspök megáldotta a szaléziak új közösségi házát a Pécs közelében található Gyódon. Egy nagylelkű adományozó jóvoltából jutottak az épülethez a szaléziak. A nyugalmas, szép természeti környezetben, a falu templomától alig néhány háznyira álló ingatlant egy németországi jótevő ajánlotta fel a szalézi rendnek. A Szent Józsefről elnevezett közösségi házat Udvardy György püspök atya áldotta meg, aki kifejezte megelégedettségét, hogy így valamilyen módon mégis lesz szalézi jelenlét az egyházmegyében. Hangsúlyozta, hogy régóta szeretné a szaléziakat a Pécsi Egyházmegye területén működő szerzetes rendek között tudni, de mivel kevesen vannak, a meghívást nem tudták elfogadni. A gyódi házban sem fog működni állandó szalézi közösség, de a szerzetesek időszakos jelenléte minden bizonnyal így is megtermi majd gyümölcsét. A szaléziak Pécs melletti közösségi házában megáldásán részt vettek a pécsi szalézi munkatársak is.

Don Bosco rózsáját. Az első helyezett a Borsodsziráki Általános Iskola lett, a második helyezést Bánhorváti csapata érte el, a harmadik helyezett Izsófalváról érkezett, a játék különdíjasa pedig a szendrői iskola csapata volt.

www.don-bosco.sulinet.hu

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium Tisza-tavi kerékpártúra – A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban minden évben megrendezik az iskolai, Tisza-tó körüli biciklitúrát. Ebben az évben október 5-én került sor az erőpróbára, amelynek kiinduló- és végpontja is Poroszló volt.

Túránk során nagy részben a Tisza-tó gátján haladtunk végig, ahol különböző településeket érintettünk, általában az érintett falvaknál tartottunk pihenőket. A tavalyi túrától eltérően most játékos feladatokkal is készültek nekünk a tanáraink.

Az egyik játékra Kiskörén került sor, ahol a különböző feladatokat a bicikli igénybevételével a településen kellett megoldani. Gergő barátommal úgy véltük, hogy ez tetszett legjobban a diákoknak és nekünk is. Szintén Kiskörén Petróczy Gábor igazgató úr mondott el nekünk pár érdekességet a vízierőműről, a hajók zsilipeléséről, valamint – párszáz méterrel odébb – a hal-lépcső működéséről, amely az ívó halak számára nyújt segítséget a vízlépcsőn való átjutásukhoz. Tovább haladva Abádszalóknál volt egy kis pihenők, ahol csoportképeket készítettünk a résztvevő 40 diákról és a kísérő tanárokról.

A következő feladat Tiszafüred előtt várt ránk, ahol a kerékpáros közlekedés szabályaival kapcsolatos KRESZ-kérdéseket kellett megválaszolnunk a csapatunkkal. Az utolsó 10 km-t Tiszafüred és Poroszló között a forgalmas főúton tettük meg, ahol óvatosan kellett haladnunk, és jobban kellett figyelni a forgalomra, mint a gáton. Poroszlóra érve meleg gulyáslevesrel és forró teával vártak minket, ami a 70 km után nagyon jól esett. Ezután

Kazincbarcikán Nagy Szent Teréz ünnepe

Október 15-e a Római Katolikus Egyházban Avilai Szent Teréz ünnepe, egyben a kazincbarcikai egyházközség és plébániatemplom névadójának ünnepe. A hívek közössége ezért október 15-én, vasárnap a plébániatemplomban tartotta meg névadójának ünnepi szentmiséjét.

Az Avilai Szent Teréz-templom azonban legfeljebb harmadannyi hívőt képes befogadni, mint a Szent Család-templom, ezért a tömött templomhajó mellett a gondos előkészítők a templomkertbe is padokat, székeket helyeztek el, és a szentmise kihangosításáról is gondoskodtak.

A búcsúi szentmisét Tran Si Nghi Ferenc atya celebrálta Vitális Gábor plébános atya közreműködésével. Ferenc atya – vietnami anyanyelvű lévén – bevallotta, hogy nagyon nehéz számára a magyar nyelv, de a prédikációt ennek ellenére jól érthetően, vidáman, a hívek lelki megszólításával tartotta meg.

Kazincbarcika – Tisza-tavi kerékpártúra résztvevői

élményekkel telve tértünk haza, és készültünk erőteljesen a pénteki tanításra. :) Mindannyian úgy gondoljuk, hogy jövőre is elmegyünk a Tisza-kerülő túrára.

*Várady Gergely Zsolt
és Gulyás Kristóf Zsolt*

Rendhagyó gimnáziumi nyílt nap – A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium nyílt napját rendhagyóan a Don Bosco Sportközpontban rendezték meg október 18-án.

Már reggel fél nyolckor kisebb-nagyobb csoportok vonultak a Don Bosco Sportközpont felé. Nyolc órára zsúfolásig megtelt a csarnok rendezvényterme. Az ide látogatók iskolánk nyílt napján vettek részt.

Az első félórán Petrőczy Gábor, iskolánk igazgatója beszélt az induló osztályokról és a felvételi eljárásról azok szá-

Kazincbarcika – Hittanosok kirándulása Bél-kőre

mára, akik számba vették azt a lehetőséget, hogy középiskolai éveiket gimnáziumunkban töltsék el. Kiemelte, hogy milyen határidőkre kell figyelniük a jelentkező diákoknak és szüleiknek. Felhívta a figyelmet arra is, hogy ebben az évben minden induló osztályunkban kérjük a központi írásbeli felvételi megírását.

Ezután Lytton atya kapott szót, aki a szalézi szellemiségről, a szalézi nevelésről és az iskolai hitéletéről mondott néhány gondolatot. Zárásként Sajó Attila, a sportközpont igazgatója ajánlotta az intézmény rendezvényeit, amelyek a fiatalok számára kulturált és sportos időtöltést biztosítanak.

A programok a csarnok küzdőterén folytatódtak, ahol testnevelőink irányításával látványos sportbemutatót láthattak a jelenlévők. Step-aerobic, talajtorna és képességfejlesztő gyakorlatok után ritmikus gimnasztikában és szárnyaló ugrásokban gyönyörködhetnek a nézők. A bemutatót a röplabdásaink és kézilabdásaink parádés leütései és lövései zárták.

A szórakoztató program után betekintést kaptak az érdeklődő diákok, szüleik és tanáraik az iskolánkban tartott tanórai munkába. Rendkívül nagy érdeklődés kísérte az angol, a matematika, a történelem, a földrajz, kémia, biológia, informatika órákat. A nagyszámú érdeklődő miatt egy-két teremből még a szalézis osztályok is kiszorultak, így interaktívvá válhatott több óra is.

Reméljük, hogy tájékoztatásunk mindenre kiterjedő volt, és diák, tanár, szülő kellemes élményeket őriz iskolánkról, ami hozzásegíti ahhoz, hogy döntsön a továbbtanulásáról.

Molnárné Marczis Erzsébet

Don Bosco Sportközpont

Egyházi előadássorozat indult – A Don Bosco Sportközpontban szeptember 21-én este elindult a „Mi köze, mi a véle-

Kazincbarcika—Egyházi előadássorozat

ménye az egyháznak a...” című egyházi előadássorozat. Ezúttal a papi, lelkészi hivatás és a család témában zajlott a kerakasztal beszélgetés.

Beszélgetőpartnerek voltak: Bundzik Attiláné Judit, a Kazincbarcika-alsói református gyülekezet újonnan megválasztott lelkésze, Dr. Janka Gábor a kazincbarcikai görögkatolikus egyházközség parókusa és Vítális Gábor szalézi atya, a kazincbarcikai római katolikus egyházközség plébánosa. A beszélgetést a Don Bosco Sportközpont PR munkatársa, Szabó Zsolt, a kazincbarcikai egyházközség képviselőtestületének világi elnöke moderálta.

Már a bevezető kérdésre adott válaszok is egyértelműen mutatták, hogy nem is lehetett volna jobban összeválogatni a vendégeket, hiszen a kinek, mikor és

hogyan alakult ki a hivatása felvetésre elég széles skálán érkeztek a történetek. Bundzikné Judit kisgyermekkorától készült a lelkeszségre, amikor is „beleszerelmesedett” a szószékbe. Janka Gábor gyermekkorában a „csakazértsem” érzéssel viseltetett a papi hivatás iránt. Mint elmondta, a családjában a felmenők között az édesapja és nagyapja is parókusként szolgált, ő viszont nem akart pap lenni. Persze az Istennek „más terveit” voltak és 18 éves korára maga is felismerte a hivatásra hívó szót, így kacifántos utat bejárva ugyan, de felszentelt pap lett belőle is. Vítális Gábor atya hivatásában pedig a lépcsőzetesség, a fokozatosság volt a jellemző. Vallásos családban nevelkedve nyitott volt gyermekkorában is a papi hivatásra, aztán mindig történt valami apróság, ami komolyabban elgondolkodtatta a papságról. Az első találkozás a szalézikkal pedig nem múlt el nyomtalanul, hiszen ott eldöntötte, hogy ha valahogyan lesz is köze az életének az egyházhoz, akkor annak a szaléziacon keresztül kell történnie...

Vítális Gábor atya a teljesség megéléséről beszélt, ami ugyanúgy fontos családsként, házasként, mint szerzetesként és papként. Az a különbség, hogy ki mire mondott igent, abban kell a problémákat leküzdve a teljességre törekedni. A kerakasztal beszélgetés végén mindhárman kiemelték a felekezeteikben tapasztalható óriási hivatáshiányt, amit minden előljáróság igyekszik „toldozva-foldozva” megoldani, de nagy szükség van a hivatásokért szóló imádságokra.

Fontos és üzenetértékű esemény volt ez nem csak kazincbarcikai, hanem egyházi vonatkozásban is, hiszen az ökumenizmus szellemében, teljes harmóniában telt a beszélgetés, amire külön büszkék lehetünk. Folytatása következik!

Szabó Zsolt

Kazincbarcika – Rendhagyó gimnáziumi nyílt nap

Óbuda – Lecsófeszt

ÓBUDA

LECSÓFESZT 2017 – Október 14-én megrendezésre került Óbudán az első Szalézi Lecsófesztivál lecsófőző versenyel, különböző gyerek- és felnőtt programokkal, élő zenével.

A Gondviselésnek hála szép időnk volt, úgyhogy a napsütés és a finom lecsóillat már reggeltől földobta a hangulatot. A főzőverseny 9 résztvevő csapata érkezett meg először, hogy ebédre (na meg persze a zsűrizésre) készen legyenek a finomabbnál finomabb lecsók.

A délelőtt során a gyerekeknek volt egy rövid játék, amelyben két csapat küzdött meg egymással, jutalmul az elvégzett feladatokért pedig paprikát és paradicsomot érdemelt az ügyesebbik csapat, a több hozzávalót gyűjtő csapat pedig ebéd után egy picit fakanalat kapott jutalmul, rajta a csapat nevével.

Ezután kezdetét vette az ebéd, ahol a várva várt kóstolgot és evést az animátorok zenekara, az AnimátorRock kísérte. Eközben a zsűrizés is lezajlott: a hat tagú bizottság döntése alapján a legjobb lecsót a Le-Csapat-juk tagjai készítették, akik elnyerték az idén alapított Szalézi Vándorfakanál-díjat. A közönségnek is lehetősége volt szavazni, nekik az Apalánya csapatának lecsója ízlett a legjobban. Az ebéd végeztével beindultak a délutáni programok.

A gyerekeknek egy hatalmas bazárjátékkal készültek az animátorok, ahol a kü-

lönöző állomásokon gyűjtött pontokat értékes ajándékokra válthatták. Eközben a felnőtteknek pedig egy Szalézi Kerekasztalon volt lehetőségük részt venni, ahol az Óbudán élő szaléziak és jelöltek meséltek magukról.

Az egész nap kitűnően, nagyon jó hangulatban telt, több mint kétszázan megfordultak udvarunkban! Bátran elmondhatjuk, hogy szorgos előkészületi munkánkat siker koronázta! Reméljük, az idei program hagyományt is teremt majd!

Márialigeti Sári

Játéknapp a Jó Pásztor Nővérek anyaothonában – Október 23-án a Zápor utcai anyaothonban jártunk az óbudai animátorokkal, ahol a tavalyi évhez hasonlóan egy játéknappra vártuk a nehezebb sorsú gyerekeket. A rossz idő ellenére a Jó Pásztor nővérek mindkét anyaothonából érkeztek anyukák és gyerekek, akikkel először egy nyitó színdarabot néztünk meg. Ez egy fiúról szólt, aki beteg anyukájának szeretne gyógyszert szerezni, amiben egy öreg hajóskapitány és annak hajónaplója segít neki: ha követi a naplót, megszerezheti a kincset, amiből gyógyszert tud venni. A délután során tehát a kincs megszerzéséért tengerre szálltunk, és elsőként a rákok tanyáján álltunk meg, ahol gyorsaságunkat kellett bebizonyítanunk, aztán a játékos csikóhalak közé kerültünk, majd egy mocsáron keltünk át. A hajónapló elkala-uzolt minket a ráják törzséhez, akik barátságosan fogadtak minket, és megtanították nekünk törzsi táncukat is. Búcsúajándékot is készítettünk nekik: az anyukák és a gyerekek is örömmel láttak neki a kézművesnek: volt, aki félelmetes papírcápat alkotott, mások rákot hajtogat- tak, és sokféle medúza is készült, majd a kész állatkákat egy kis kiállításon tudtuk megnézni. A rájától elköszönve folytat- tuk utunkat, és a hajón egy tánc keretében „csokit főztünk”. A gyerekek lelkesen segítettek a főhősnek, akinek a ka- land végén három találós kérdésre kellett válaszolni: így jutott el a kincshez. Nagy izgalommal vártuk a gyógyszer megérke- zését, és az anyuka gyógyulása után lelkesen, „új szívvel” táncoltunk együtt a szereplőkkel. A napot egy közös hálaadó imával zártuk. Reméljük, hogy a gyere- kek is olyan jól érezték magukat, mint mi!

Guczogi Emese

Óbuda – Játéknapp az anyaothonban

META-Don Bosco Szakgimnázium
A METÁ-s diákok őszi kirándulása

– A METÁ-ban már hagyománynak számít az őszi, illetve a tavaszi egynapos kirándulás. Tanulóink többsége 18–20 éves, ám a várak, kastélyok mindig figyelemfelkeltőek számukra is, izgalmasak és sok élményt tartogatnak. Ezért idén a kirándulás úti célja a felvidéki Bajmóc vára volt. A várlátogatásra közel ötven fővel mentünk, rendkívül nagy volt az érdeklődés a kirándulás iránt, ezért a helyek néhány nap alatt beteltek. Iskolánkban a programszervezés célja az iskolai közösség fejlesztése, valamint a nem mindenki által elérhető helyek megismertetése a diákokkal. Bajmóc vára mind külső, mind belső kincseit tekintve gyönyörűen megmaradt. A művészeti értékek mellett a magyar történelem jeles eseményeivel, személyeivel is megismerkedhettek tanulóink. A vár felfedezése után a vár alatti barlangba látogattunk, majd a környező parkban sétálhattunk a szép őszi időben. Hazafelé rövid pihenőre megálltunk Zólyom városában. A kiránduláson velünk tartott Emmanuel testvér is, aki iskolánkban aktívan szervezi a szabadidős tevékenységeket. Már most lelkesen tervezzük a tavaszi kirándulás helyszínét.

Kopcsik Gábor

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

2017 őszi – Sok izgalmat és újdonságot hozott a 2017/2018. tanévkezdés. Iskolánk a nyár folyamán új épületbe költözött, tágas termekben, modern gépekkel és felszerelt tanműhellyel vártuk első- és másodéves diákjainkat. De nem csak az infrastruktúránk változott, hanem a képzési portfóliónk is: az idei tanévben először indítunk közművelődési és közönségkapcsolati szakemberképzést, valamint kis- és középvállalkozások ügyvezetője II. képzést, melyekre igen nagy érdeklődés mutatkozott.

Első évfolyamon több mint 500 tanuló iratkozott be nappali és esti tagozatra, így iskolánk diáklétszáma már meghaladta a 900 főt. Az ünnepélyes tanévnyitón az új tanulókat Ábrahám Béla tartományfőnök atya köszöntötte, majd Sedivi Lászlóné Balassa Ildikó igazgatónő mutatta be intézményünket. Másodéves diákjaink rövid élménybeszámolókkal és kedvesenáló kisfilmekkel üdvözölték elsőéves társaikat.

Bár az órarendi órák is színesek és változatosak, igyekszünk minél több tanórán túlmutató programba is bevinni diákjainkat. A tavalyi évhez hasonlóan idén is abban a megtiszteltetésben részesültünk, hogy három diákot delegálhatott iskolánk a 6. Primanima Nemzetközi Elsőfilmes Fesztivál diákzsűrijébe. Idén Kozsik Krisztina, Molnár Katalin és Nagy Alexandra, másodéves mozgókép- és animációkészítő tanulóink képviselték iskolán-

META-Don Bosco – Bajmóci kirándulás

kat a szakmai rendezvényen.

Büszkék lehetünk grafikus tanulóinkra is, akik a Magyar Festészet Napja, Női vonal VI. kiállítás megnyitó performance előadását biztosították, hatalmas sikerrel. Faltisz Alexandra felkészítő tanár segítő munkájának köszönhetően Dér Kata, Németh Anna, Ratter Judit és Tirczka Orsolya mutathatta meg tehetségét.

Pedagógiai és családsegítő munkatárs szakos diákjaink pedig csatlakoztak A Világ Legnagyobb Tanórája projekthez. A projekt célja a tudatos táplálkozás és a felelős élelmiszerfogyasztás népszerűsítése. A tanulók feladata az volt, hogy lefényképezzék az általuk kiválasztott napon elfogyasztott reggelit, ebédet és vacsorát. A tanórán kiscsoportokban kellett kiszámolni, hogy a kiválasztott étel, illetve annak nyersanyagai hány kilométert utaztak, amíg az asztalra kerültek. Eredményként döbbenetes számokat kaptak, melyeket egy-egy általuk készített info-grafikán jelenítettek meg. Mindenki számára hasznos volt, hogy újragondolhatta az ételekhez való viszonyát, továbbá mindent, ami ezzel kapcsolatos, például a szállítás során keletkező környezetszennyezést.

Hasonlóan izgalmas rendezvénynek adott otthont iskolánk október elején: házigazdaként fogadtuk a JOB LABYRINTH projektben résztvevő nemzetközi társintézmények képviselőit. Az Európai Unió által támogatott kezdeményezés célja a fiatal európai álláskereső és a 15–29 éves hátrányos helyzetű fiatalok foglalkoztatottságot célzó szolgáltatásokhoz való hozzáféréseinek növelése. Ennek egyik módja egy olyan webes alkalmazás kifejlesztése, mely játékos formában tájékoztatja és irányítja a fiatalokat a munkaerőpiac felé. A rendezvény keretében vendégeink bepillantást nyertek iskolánk és a szalézi közösség életébe, meglátogatták a szalézi tartományfőnökséget, valamint bemutatkozott a kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola és Szakgimnázium is.

Modla Réka

Magyar Festészet Napja, Női vonal VI. kiállítás megnyitó performance előadása

6. Primanima Nemzetközi Elsőfilmes Fesztivál diákzsűrije

A JOB LABYRINTH projekt résztvevőinek látogatása a tartományfőnökségen

ÚJPEST

Énekkarunk kirándulása Péliföld-szentkeresztre

Október 14-én énekkarunk ellátogatott Péliföld-szentkeresztre, hogy a sok próba és éneklés után egy kirándulás is összekovácsoljon minket.

Amikor megérkeztünk Szentkeresztre, ragyogóan sütött a nap, csodálatos kirándulóidő volt, a szaléziak pedig nagy vendégszeretettel és fantasztikus kávéval fogadtak minket. A szentmisét a gyönyörűen felújított kegytemplomban Ábrahám Béla jelenlegi és Havasi József volt tartományfőnök mutatta be, a zenei szolgálatot pedig természetesen mi láttuk el. Béla atya szentbeszédében Szalézi Szent Ferencről és a szelidségről beszélt nekünk, és hogy miért őt választotta Don Bosco a rend védőszentjének. Ezután Havasi atya, akinek a kirándulás megszervezését köszönhetjük, körbevezetett minket a rendházban, majd kiadós, finom ebéd következett.

Délután mindenki körbejárhatta és megcsodálhatta a helyet. Kisebb csoportokban a kálváriát, a temetőt és a lourdes-i barlangot is megnézhattuk, mielőtt visszaindultunk volna Újpestre.

Volt, aki először, a nagy többség már sokadára járt ezen a csodálatos helyen, de mindenki szép élményekkel gazdagodva térhetett haza. Az együttléttel közöségünk épülésére szolgált.

Groszmann Kinga

Őszi játéknap az oratóriumban

Halottak napjához közeledve idén is temetőlátogatással egybekötött őszi játéknapot szerveztünk oratóriumunkban október 28-án.

Bansszal és sok jókedvvel vártuk a gyerekeket, és miután mindenki megérkezett, három csapatra oszlott a társaság. Így vettünk részt egy halottak napjához kapcsolódó akadályversenyen, ahol például rövid beszélgetés keretei között

Péliföld-szentkereszt – Az újpesti énekkar kirándulása

megtudhattuk, mi is igazából halottak napja, vagy „hullaszállítózhattunk”. Ezután bőséges ebéd következett, amit a szalézi munkatársak készítettek nekünk. Ebéd után közösen játszottunk, majd elindultunk a temetőbe. Gyertyát gyújtottunk és imádkoztunk a szalézi atyák sírjánál. Az idő esővel fenyegetett, így hamar visszatértünk az oratóriumba, ahol az animátorok előadtak egy kis színdarabot Don Bosco gesztenyecsofájáról, majd mi is ettünk egy kis gesztenyét. Befejezéskeppen imádkoztunk elhunyt szeretteinkért, és a templomban elmondtuk a hívekkel a rózsafüzért. Mindenki vidáman távozott a jól sikerült nap után. Külön öröm volt, hogy a résztvevők létszáma jóval felülmúlta a tavalyit, így a következő játéknapot is lelkesen várjuk.

Groszmann Kinga

NYERGESÚJFALU

Őszi oratóriumi bajnokság a béke jegyében

Nyergesújfalun, a Zafféry Károly Szalézi Középiskola oratóriumában október 27-én, pénteken, délután négy órától megkezdődött a regisztráció és a nevezés az őszi oratóriumi bajnokságra.

Összesen 98-an mérték össze tudásukat és ügyességüket három sportágban: csocsóban, röplabdában és fociban. A bajnokságra nem csak az iskolából, hanem a környező településekről is érkeztek csapatok. Az egész bajnokságot felajánlották a békéért a világban, megemlékezve azokról, akik valamilyen okból üldözést szenvednek.

A megnyitó után először a csocsómérkőzések kezdődtek el. Ezt követte a röplabda, majd a foci. Mindegyik jó hangulatban telt. A csapatok nem kímélték egymást, így szorosak voltak a mérkőzések. A nézők lelkesen bíztatták a versenyző csapatokat.

A rendkívüli oratóriumi délutánt eredményhirdetéssel és a hagyományos szalézi „jóéjszakát”-tal zárták. Versenyszámonként az első három helyezett érmet és édességet kapott, amit az iskola testnevelés tanárai, Kosik Adél és Ridly István adtak át a legjobbaknak, de senki nem távozott üres kézzel.

Az „oratóriumi bajnokság” az egyik legnépszerűbb oratóriumi program a nyergesújfalui oratóriumban, immár harmadik alkalommal szervezte meg Kovács Sándor szalézi testvér az animátorok segítségével, akik a mérkőzéseket is szakszerűen levezették. Várhatóan januárban lesz a téli oratóriumbajnokság, amelyre ismét sok szeretettel várnak minden fiatalat a nyergesújfalui oratóriumban.

Kovács Anita

Őszi Játéknap – Ismét egy hatalmas őszi játéknapon vehettünk részt a nyergesi oratóriumban október 30-án. A téma „a

Újpest – Őszi játéknap

Nyergesújfalu – Őszi oratóriumi bajnokság

szerepet doktorához”, Szalézi Szent Ferenchez kötődött. A szeretet sokféleképpen megjelent a nap folyamán, mind az animációban, mind a műhelyekben.

A gyerekek reggel 7 órától érkeztek folyamatosan. A bansok alatt mindenki teljesen felébredt, így az animációra és Kovács Sándor testvér „jóreggelt”-jére már éberén figyelt mindenki. Miután megismerkedhettek a szalézi címerrel, a gyerekek négy csapatra lettek osztva. A csoportpercek után érdekes „egy perc és nyersz” feladatok megoldásával szerezhettek szivecskéket csapatuknak a nebulók, majd kezdődhetett a délelőtti nagy, forgószínpados, állomásos játék. Ebéd

után kicsik és nagyok választhattak a kézműves, sport, társasjáték, süteménykészítő és elsősegély műhely közül. A délutáni közös játék egy izgalmas sorverseny formájában zajlott le. Minden korosztály jól szórakozott. Mire eljött a közös zárás, mindenki kellően elfáradt. Figyelmesen hallgatták a záró animációt és Derossi Raja szalézi atya „jóéjszakát”-ját a mangófáról. Ezek után következett az eredményhirdetés. Miután minden csoport megkapta a jól megérdemelt jutalom édességet, egy utolsó fergeteges bans következett, majd az animátorok szeretetteljes búcsút vettek a gyerekektől. Az őszi játéknappal után hamarosan egy téli,

karácsonyváró játéknappal készülnek a nyergesi animátorok kicsiknek és nagyoknak. Addig is sok szeretettel várunk mindenkit pénteken és szombaton a nyergesújfalui oratóriumban.

Kovács Anita

SZOMBATHELY

Ősz a szombathelyi oratóriumban – Szombathelyen az idei őszi szünetben különleges programokkal vártuk a gyereket és a fiatalokat. Idén először került megrendezésre a kétnapos oratórium, amit ingyenesen biztosítottunk a családoknak. Várakozásainkat felülmúlva közel 100 gyerek jelentkezett, és több mint 20 animátor és segítő könnyítette meg a munkánkat. Színes programokkal készültünk a résztvevők számára, a műhelyek, bajnokságok és előadások mellett a lelki oldalra is nagy hangsúlyt fektettünk. Közös imádkoztunk a hétfői szentségimádáson, ahol a fiúk ministrálhattak, a lányok pedig a kórusban énekelhettek. A keddi napon sem volt hiány lelki programokból, ahol Lytton atya meghitt gondolataival indítottuk a napot. A nagyobbak számára, akik lassan kinőnek a táborozó korosztályból, a két nap folyamán képzésekkel készültünk, valamint gyakorlatban is kipróbálhatták képességeiket. A nap lezárásaként szülőket és gyerekeket egyaránt vártunk az esti oratóriumba, ahol a közös játékok mellett belekóstolhattak Vietnam különleges ízeibe. Mindezt megelőzően a vasárnapi gitáros mise után Claudius atya érkezett hozzánk animátorképzést tartani, amitől nagy lökést kaptunk az előttünk álló programokhoz.

Halottak napján az elpakolás és rendrakás előtt az atyák egy jó hangulatú ebédre hívtak minket, hogy megköszönjék munkánkat. Mi is hálaival tartozunk Péter atyának, Domonkos atyának és Gábor

Nyergesújfalu – Őszi oratóriumi játéknappal

Szombathely – Őszi oratórium

atyának, hogy mindezt lehetővé tették. Sötétedés után az oratóristákkal kilátogattunk a temetőbe, ahol gitáros énekekkel és gyertyagyújtással emlékeztünk meg halottainkról. Don Bosco hagyományait követve gesztenyézéssel zártuk a napot, mellyel azok a kedves munkatársaink vártak minket, akik a kétnapos táborban meleg ebédet főztek nekünk.

Az animátorok közül néhányan részt vettünk a pesthidegkúti animátortalálkózón, ahonnan Szalézi Szent Ferenc lelkületében gazdagodva tértünk haza és indultunk neki az új hétnek. Am még előttünk állt Szent Márton ünnepe, akiről a város lampionos felvonulással emlékezik meg. Mi is felvonultunk a gyerekekkel, akik az őszi oratórium alatt sajátkezűleg lampiont készíthettek.

Élménydús őszi szünetet tudunk magunk mögött, mindannyian rengeteget kaptunk és adtunk.

Melega Júlia, Fazekas Petra Réka

EGER

Húszéves a kollégium – Idén húszéves az egeri Segítő Szűz Mária Leánykollégium! Az évforduló alkalmából meghívott vendégeink voltak TERNYÁK Csaba, egeri érsek atya, az egyetemi lelkészek, rektorhelyettes-asszony, a szalézi nővérek, Eger polgármestere és néhány volt növendék, akikkel közös misén vettünk részt, az érsek atya főcelebrálásával. A misén hálát adtunk és kértük a Segítő Szűz Máriát, hogy továbbra is segítse a kollégiumunk működését és az itt élőket, dolgozókat. A szentmise alatt, a Don Bosco kórus szolgált, majd a köszöntő után a lányok által összeállított diasorral mutattuk be a kollégium húszéves törté-

30 <2017/4<SZALÉZI ÉRTESÍTŐ

Eger – Kollégiumi ünnep

netét. Ünnepi műsorunk keretein belül felolvasták Semjén Zsolt miniszterelnökhelyettes és Balog Zoltán miniszter köszöntő sorait, majd a lányok hálaadó műsora következett. Ünnepségünk utolsó pontjaként fórumbeszélgetésre hívtuk az érsek atyát, aki örömmel válaszolt kérdéseinkre. Zárásként pedig közösen fogyasztottuk el az ebédet és az ünnepi tortát.

Vígh Nóra, Bugyi Nikolett

MOGYORÓD

Falka József Kántor Atya Asztalitenisz Bajnokság – 2017. november 11-én került megrendezésre – immár 18. alkalommal – a Falka József kántor atyáról elnevezett asztalitenisz bajnokság az oratóriumban. A hagyományos versenyre a mogyoródi fiatalok mellett ezúttal is szép számmal érkeztek az ország más oratóriumaiból is. Carolina nővér és Ba-

bicz László nagy örömmel üdvözölték a versenyzőket. A verseny ezúttal kicsivel tovább tartott, mert erre a különleges alkalomra különleges vendégeink érkeztek. A rendhagyó alkalmat Falka atya születésének századik évfordulója jelentette, melyet ebben az évben ünneplünk. A vendégek Vécsey László körzetünk országgyűlési képviselője és Németh Károly örökös magyar bajnok, atlantai olimpikon voltak. Fialat és idősebb versenyzők egyaránt lelkesen forgatták az ütőt, de a két profi versenyzőn nem tudtak kifogni.

A résztvevők ezúttal sem maradtak étlen-szomjan, és valamennyi résztvevő egy kis ajándékkal távozott Mogyoródról. Győztes lett a lányok versenyében Szamosi Rebeka Gödöllőről, a fiúk között Bárany Tas Nyergesújfaluról, a felnőtt korcsoportban pedig Ruga Gergő Gödöllőről.

Az esemény végén Babicz László megköszönte a szalézi munkatársak, animátorok és mindazon segítők munkáját, akik a hosszú napon gondoskodtak a résztvevőkről.

Gratulálunk a nyerteseknek és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogyoródra, a 2018. április 14-re tervezett XIX. csoport bajnokságra!

A szervezők

TÉLI-TAVASZI PROGRAMELŐZETES

Tartományi Don Bosco ünnep
2018. január 27. Nyergesújfalu

Fiatalok Ünnepe
2018. január 27. Nyergesújfalu

Lelkigyakorlat felnőtteknek
Péliföldszentkereszten
Ábrahám Béla atya vezetésével
Időpont később

Családos nagyhét
Péliföldszentkereszten
2018. március 29–április 1.
Jelentkezés: szentkereszt@szaleziak.hu

Májusi nagybúcsú
Péliföldszentkereszten
2018. május 5-6.

Szalézi vezetésű lelkigyakorlatok
nagybőjtben Péliföldszentkereszten:

2018. február 23–25.
Nagyböjti ifjúsági lelkigyakorlat
(18-24 éveseknek)

2018. március 2–4.
Nagyböjti lelkigyakorlat fiatal
felnőtteknek (24 év felett)

2018. március 23–25.
Serdülők nagyböjti lelki napjai
(12-17 éveseknek)

További információk, online jelentkezés:
www.szaleziak.hu, szalim.hu

A Don Bosco Kiadó karácsonyi ajánlata

Bruno Ferrero:
Karácsonyi történetek

Oldalak száma: 196 oldal
Borító: puhafedeleles
Méret: 140x210 mm
Súly: 245 g
Ára: 1000.-

A szerző ebben a könyvében a karácsonyhoz kapcsolódó apró történeteket gyűjtötte össze olvasóinak.

Don Bosco Kalendárium 2018

Oldalak száma: 144 oldal
Borító: puhafedeleles
Méret: 210x145x80 mm
Súly: 160 g
Ár: 500.-

A 2018-as Don Bosco Kalendárium olyan témákat érint, mint a rákospalotai Don Bosco Nyomda története, a szülők és gyermekeik kapcsolata, Zeman Titusz, Cagliero János, August

Czartoryski, Rudolf Lunkenbein és Margit mama élete, valamint apró történeteket a mindennapokhoz.

Daniel Federspiel:
Imádkozzunk Don Boscóval

Oldalak száma: 40 oldal
Borító: tűzött
Méret: 110x185 mm
Súly: 72 g
Ár: 600.-

Ez a kis könyvecske apró imákat tartalmaz gyermekeknek, fiataloknak, felnőtteknek különböző élethelyzetekre, Don Bosco lelkiségét tükröző gondolatokkal

kísérve.

Bethlenfalvy Gábor:
A keresztény Európa szentjei

Illusztrátor: Kállai-Nagy Krisztina
Oldalak száma: 128 oldal
Borító: keménytáblás
Méret: 185x240 mm
Súly: 651 g
Ár: 3600.-

A „Magyar Szentek élete” folytatásában tizenkét történet gyerekeknek középkori nagy szentjeink életéről; Európa keresztény kultúrájának mindmáig meghatározó alakjairól és egyúttal a keresztény Európa eszményeiről. Ajánljuk minden családnak!

Megrendelhető
a +36-20-320-7373 telefonszámon,
a donboscokiado@gmail.com e-mail címen
és a Don Bosco Kiadó webáruházában:
www.donboscokiado.hu

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A szombathelyi Jézuskavárás spontán szereplője

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.